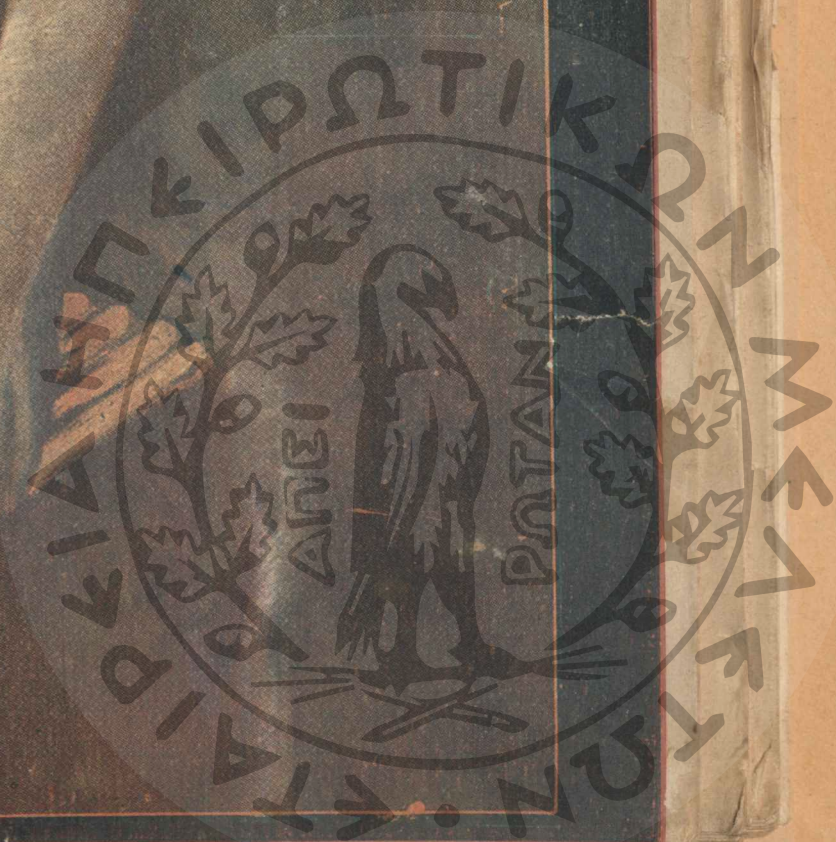

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

•ΕΤΟΣ 8^{ον}

ΑΡ. 402

Τά δισκία-ΑΣΠΙΡΙΝΗΣ

ΕΡΕΥΝΑ ΤΑΥΤΙΑ

Α. ΣΥΣ

ASPIRIN

20 Tablets per box 0.5g

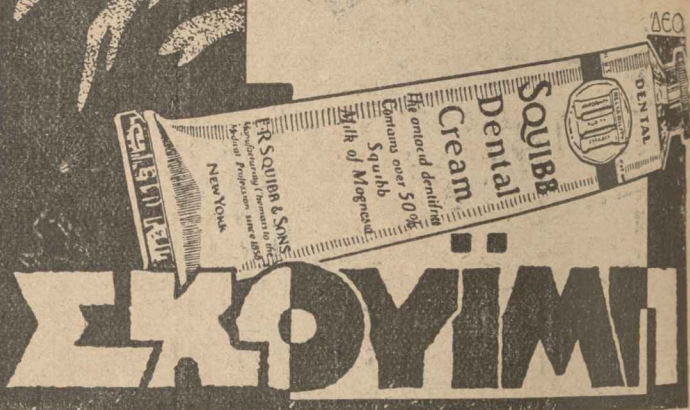
ASPIRIN

1 Sachet containing 0.5g

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ
ΠΡΟΝΟΙΑΣ —
ΤΗΣ ΛΑΪΚΗΣ
ΤΡΑΠΕΖΗΣ —

Τηλέφ. 21—339

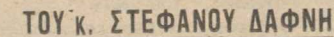
E. APBANIITHS
EPM 3

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΕΩΤΑ

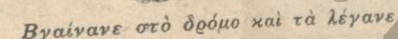
ΑΠΟΘΗΚΗ ΜΕΤΑΞΕΩΤΩΝ
 ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΗΤΕΡΩΝ ΕΛΛΗΝ-
 ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
 Προσφοράν ποιότητας χρωματισμού
 ΚΡΕΜ ΝΤΕ-ΣΙΝ - ΖΩΡΖΕΤ
 ΣΑΤΕΝ - ΜΑΡΟΚΕΝ
 Στης πιο μοντέρνας αλοχρώσεως
 ΑΙ ΤΙΜΑΙ ΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΑΙ

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
 ΕΡΜΟΣ 3

ΜΥΛΟΠΕΤΡΕΣ

(1) Οι πρώτμες ἐλιές, πού πέφτουν χά
μα από τὸν ἄνεμο. Ἀπ' αὐτές βγάζουν τὸ
ἀγουρόλαδο

Στάθηκαν λίγες στιγμές σιωπῆς κοιτάζοντας ὁ ἓνας τὸν ἄλλο. Ὁ Ξε

φρεμόντος φαινότανε σαφαντόρης, γλυκομίλητος, δημοφους άντρας, καλοντυμένος, με βελούδινα ρεμπουλιάρικα, φρέσκα γραβάτα, χρυσή καδένα στο γυάλο, δαχτυλίδι στο χέρι. Φορούσε και μπότες.

Ο Κώστας ο Γιάχος έβιαζε πως για πρώτη φορά καταπάνεται σε τέτοια επιχείρηση, και δε φαινόταν εύχαριστήσιμος από την υποδοχή που του γινότανε.

— Έρεϊς; είπε, δε θάν τ χαλάσουμε μαζί, κύρ... τ' όνομά σου; (Καμώθηκε πως δεν τ' έξερε).

— Παναή, απάντησε ο άλλος. Παναή, Καταχινιάς.
— Τό λοιπόν, κύρ Παναή μου, έγω ήρθα, βέβαια, για τό φόρο, μά... όχι και νά στενοχωρήσω τόν κοσμάκη, νά τούς βγάλω τό λάδι, πού λέμε... Καλό αυτό, έ;

Γέλασε ανοιχτόκαρδα για τό άσπαιο του. Γέλασε κι ο Παναής κάτω από τά παχιά του μουστάκια.

— Έ... ό,τι εύκολα μπορώ θά τήν κάνω. Και σε σένα και στούς πελάτες σου... Λογαριάζω ν' άφήσω κι ένα ρεγάλο για τούς άργάτες, θ' άφήσω και για τή καντήλα της εκκλησιάς, κάτι και για τή φτωχολογία... Θά ήθελε, είμαι τού Θεού άνθρωπος έγω, κύρ Παναή. Μη με πάρης σάν τούς άλλους φοροαγέτες...

Ο Παναής μαλάκωσε, τούδεξε ένα σκαμνί.

— Κάτσε, τού ελε.

Ο Ξένος εκάθησε, και κοίταξε γύρω σάν κάτι ψάχνοντας νά βοή... Έπειτα, σήκωσε τά μάτια ψηλά, στο πατάρι, πού ήταν κάτι ξύλινες καμφούλες, όπου ανέβαιναν με μιά στρογγυλή σκάλα. Ο άφαντος τού λιοτριβιού έπήγε ίσαμε τή σκάλα κι έβαλε μιά φωνή:

— Μαρίνα!... Μαρίνα!

— Τι άγαθή; άκούστηκε μιά γυναικεία φωνή από μέσα, σ' έναν άπαλο τόνο.

— Φείσασε δυο καρδέδες! Φέρε και τσίπουρο!

— Άμέσως!

Στό άκουσμα της γυναικείας φωνής, ο Ξένος έχαμογέλασε, τριβοντας κυφά τά χέρια του, εύχαριστήσιμος.

Ο Παναής ξανάπιασε τό καμιντούρι του:

— Άει, Κοκκίνη!... Άει, Ντορή!...

Και δόστω οι μυλόπετρες γύριζαν, τριζόντας, ή μιά πίσω απ' την άλλη... Άξαφνα, ο Παναής χρειάστηκε νά βγί ήρω, στην αυλή, νά επισκευάσει. Κάφρα είχαν φτάσει φορτωμένα καρτά, κι έβρεξε νά τά παραλάβη:

— Μιά στιγμούλα κι' έβγαλα, είπε στο Γιάχο.

— Κάνε δουλειά σου.

Στόν καρπό πού ο Παναής έλειπε, φανερώθηκε ή Μαρίνα ψηλά, στο κεφαλόκαλο, μιά σιλουέτα λιγνυγμένη, με έξαισιο κεφάλι... Κατέβαινε αργά τή σκάλα, φέρνοντας τό δίσκο με τό τραπέζι. Ήταν ή γυναίκα του Παναή, ως τριάντα χρονώ, γλυκομήλαχρονη, συγκρομένη, με κόκκινο πολκάκι, λιγάκι ανοιχτό στο στήθος, με άνασκυμτωμένα τά μπράτσα.

Πατούσε προσεκτικά, σκαλί—σκαλί, με τά μάτια χαμηλωμένα, προσέχοντας μήν τής χυθούν τά ποτά... Μά σάν έφτασε κάτω, κοντά στ' αλώνι, σήκωσε τό κεφάλι και, βλέποντας τόν Ξένο, άνοιξε τό στόμα κατάπληκτη, και τά χέρια της, άρχισαν νά τρέμουν...

Άκούστηκε τό δίσκο σ' ένα σκαμνί κι έκανε νά φύγει. Μά ο Ξένος τής έκοψε τό δρόμο.

— Μαρίνα! είπε χαμηλόφωνα.

— Κωστή, τού απάντησε κεινή χλωμή, με φωνή πού ήταν σα φυλολογισμός, Κωστή... δεν έβρεξε ναρής... τ' έρεϊς... είμαι παντρεμένη... Φύγε!

— Νά φύγω;... Αυτό τό λόγο μου λές; 'Υστερ' από δέκα χρονώ χωρισμό... Μαρίνα, δε θυμάσαι...;

— Πάνε κείνα τώρα... πάνε... στέναξε ή γυναίκα. Με παράτησε και...

— Σε παράτησα για νά πάω στην Ξενιτιά, νά ζωντανίσω, και νά γυρίσω νά σε πάρω... Τρία νομάματα σοφιστεία, και δεν απάντησες.

— Δεν έλαβα τίποτα... Μά τί τά θέλεις τώρα έφτοιντα... Δεν έπρεπε νά ήθες έδω. Ο άντρας μου είνε άψύς! Φύγε! Θά μάς βοή μπελός! Έμένα δε με μέλει... ζώ βασανισμένη ζωή έγώ... μιά για τή δική σου τή ζωή λέω, Κωστή... Τώρα χέρι!...

Κοντάζονταν στά μάτια... Η βονή από τίς μυλόπετρες, τό ποδοβολήτο τών άλόγων, τό τριζύμο της πρέσας, πνίγανε τά λόγια τους, όπως έστεκαν οι δυο τους παρμένα, δεν τ' άφηναν νά φτάσουν στούς άργάτες. Όμως ήταν ένος πού τούς επρόσχε: Ο Μανώλης ο πασσά... Και τούς παραινούνε λοξά...

Η Μαρίνα, κλονώντας έξαφνα τήν κουβέντα, είπε μιά εαληνύτως κι' έφυγε. Άνηφόρησε τή σκαλίτσα και πήγε νά κρυφτεί στο πατάρι, στην καμφούλα της, πολύ ταρμαμένη...

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΤΟ «ΤΑΜΑ ΤΗΣ ΑΝΘΟΥΛΑΣ»

Ρωμάτζε τού κ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΔΑΠΑΘΙΩΤΗ, βγαλμένο απ' τή ζωή τών βλάμηδων, τών άνταρμωδων κι τών άλκανιάρηδων τού παλιού, καλού καιρού.

Άχ, Θεέ μου, τί ξαφνικό ήταν κι αυτό;

Ο Κωστής έδω, στο σπίτι της, ύστερ' από τόσα χρόνια!

Ο Κωστής, ο παιδικός της φίλος, ο γείτονας της, πού παίζανε μαζί τά κουλάκια, πού πού μεγάλος γίγναμε ή πρώτη της άγάπη, ή πρώτη και στεγνή έρωτική της λαχτάρα!

Θυμάται: Μιά μάντρα έχωριζε τά σάπια τους στη χώρα, μιά μαντρούλα χαμηλή, σκεπασμένη με άγρόκλημα και γιασεμί. Οι μανάδες τους ήταν άγαπημένες, σάν άδερφές. Βγαίνανε από δρόμο και τά λέγανε... Ο Κωστής ήταν τοσοδύνης, στην άγκαλιά της μάνας του. Μά κι' αυτή, ήτανε μικρούλα, πολύ μικρή. Άλλά τά χρόνια πέρασαν, μεγάλωσαν... Άχ, πόσα φιλά είχαν άλλάξει επάνω από τόν πρόσωπο, τού λουλουδιασμένο κεινό φράχτη, τήν άνοιξη, τή καλοκαίρι, τή χειμώνα, όλον τό χρόνο, όλα τά χρόνια!...

Τί κρυφές χαρές, τί μυστικές λαχτάρες, τίς νύχτες με τό φεγγάρι... Κ' ύστερα πόσες λύπες, πόσα κλάματα, τά δάκρυα πού άχωρισμοί, όταν ο Κωστής έφευγε νά πάη στην Άμερική, στην Καλιφόρνια, νά κάνει βιός και νά γυρίσει, με τό καλό, νά τή πάρη! Πόσο όρκαυ παντοτεινής άγάτης! Και πώς δια χάρησαν, πήγαν τ' άπ' μου.

Θυμάται: ο θάνατος τών γονιών της, ή άρρώστια της, ή κακοποίηση. Αυτή στα Ξένα χέρια, στο σπίτι τού νοικοκύρη της, πού βαζότανε νά τήν παντρέψη, νά τήν ξεφορτώσῃ... Κ' έστερα, κεινός ο μυσόκοπος, με τά νωρά γένια, ο λιοτριβιούτης, πού τή συνεπήρε σάν κακός άντρας, νά νά τή φέρη και τή ρίξη έδω μέσα, σ' αυτό τό μωσκότεινο λιοτριβί, πού τής πανόνταν ή άνασπι από τή μυρουδιά της μούρας και τά χνώτα της άρρωτίας.

Κ' ήταν καταδικασμένη νά ζή πλάι σ' έναν άθροστο πού δεν τότε συμπαθούσε, πού τότε φρόνταζε κιάλας, πού δεν είχε κι' αυτή παρό τήν έπιθυμία, τήν πείνα της σάρκας. Κι' όλα αυτά για ένα κομμάτι ψωμί, όλα από τήν άρρώστια και τήν Άνγκλη... Και νά — τώρα πού ο κόσμος της νύχτης της είχε καταλαγάρσει μέσα της και ή Μαρίνα τότε νόμιζε πεθαμένο για πάντα — νά τώρα πού έρχόταν ο Κωστής νά τότε ξενιτηγή, νά τής άνάγη πάλι τόν καϊμό!...

Η Μαρίνα γόθυρε και κλάμωσε: όμως, μή μωρώντας νά βοή ήτο, στερηγογυρίζε από τόνα πλεονό στάλλο, κι' άκούγε στο μαξιλάρι της τό γρήγορο σφυροκοπήμα της καρδιάς της...

Ός τόσο, κάτω, ο Παναής είχε ξαναμεί και κουβέντιασε με τό νοσηρέμιο. Ένας άργάτης κ' άβρονοσε τώρα τ' αλόγατα. Ο άφαντος καθίστασε σ' ένα σκαμνί, άναγκά σάν Ξένο... Ήταν τόν καρφέ τους, τό τσίπουρο.

Ο Κωστής έδωλε κι' έδωσε τοιγάρο τού Παναή, πού άντιπορίστος άκούγε κι' εύχαρίστηση τά φιλά του λόγια... Κανονίζανε τά καθένας τά:

Ο εόνικιστής της έλαοδεκάτης έλεγε πός στ' άλλα λιοτριβιά θάσπελνε άνθρώπους που νά παύουν τό φόρο. Όπως έδω θάρχοταν ο Ίδιος, έπαι από εύχαρίστηση, νά βλέπη τόν καινούριο του φίλο.

— Γιατί είμαστε φίλοι, έ; ρώτησε.

— Τόκα τό χέρι! απάντησε ο Παναής.
Χτύπησαν τίς άπάλμας, σφίξαμε τά χέρια, κι' ο Κωστής έννοσε μιάν άόριστη άνηγογία στο σφίξιμο κεινό τού δυνατού χεριού, πού τούκανε τά δάχτυλα νά πονέσουν.

— Δυνατός άντρας! τού ελε.

— Έ, ή δουλειά, βλέπεις, ή δουλειά, μάς σφίγγει τά κρέατα!...

Ναί, είμαι δυνατός! έκαυχήθηκε ο Παναής ο Καταχινιάς.

Ύστερ' από λίγο, ο Κωστής ο Γιάχος ανέθηκε σε μιά σούστα κι έφυγε, ξαναγυρίζοντας στη χώρα.

Από τό βράδυ κεινό άρχισαν τά σούρτα-φάρτα τού Κωστή τού Γιάχου. Άρματωμένος με τή γοητεία της άνάμνησης, με τήν άμορφά του, πού έκανε πού χτυπήτ ήν άσκήμια τού άλλου μαρσοπέ σά πια της γυναίκας του, ο τοιμημένος άγαπητός της στένευε όλοένα και πού πολύ τά βρόδια του γύρω από τό χαρτομένο κεινό άνθρώπινο κορμί, και τυραγιότανε κλεισμένο στο άποπνηχικό κλουβί του. Και τά βρόδια του ήταν ματιές και χαμόγελα κι' άναστένδιαματα, φιλά σάν ήρα και κορυφολογα — όλα βγαλμένα από τήν περασμένη τους ζωή, από τό θησαυροφυλάκιο της καρδιάς.

— Άχ, άσε με, Κωστή, άναστέναξε ή Μαρίνα. Στείλε άνθρώπο σου έδω για τό φόρο... Μήν έρχεσαι έσύ...

— Σ' άγαπώ! Σ' άγαπώ!... Πάνε, Κωστή... Θά μάς καταλάβουν οι άργάτες... Θέλω τό μάθη ο άντρας μου... Δεν έρει τίποτ' από τά περασμένα.

— Δέ φοβάμαι... Σ' άγαπώ... Άχ, θά μάς έβρη μελές, έλεγε ή δόστυχη Μαρίνα, και

ήταναν ν' άνεβή τή σκαλίτσα, ν' άποτραβήκε, γιατί καταλάβαινε τόν έπαιό της όλοένα και πού άδύναμο, όλοένα και παράνοη τήν ψυχή της στη γοητεία τού παιδικού της φίλου.

Ός πού τού παράνοη και τό σάμα της, τό άλαφροκάματο, τό άπείλο... Κάθε τόσο, ο άντρας της βρισκόταν άναγκασμένος νά λείπει... Κάθε τόσο, νά πηγαίη στη χώρα για δουλειές, ή στα γόρω τ' από τό λιοτριβί, νά νταραβερίζεται με τούς χωριάτες για τό ζωμάρι — 26 χωριά — νά νταραβερίζεται με τούς χωριάτες για τό ζωμάρι... ν' άγοράζη άλάτι, φάγνα για τά ζα κι' άλλες δουλειές. Τότε ο Κωστής εύρισκε τήν εύκαιρία νά μπαινή, νά σακαφάλλοη σά γάτος στο πατάρι, νά τριπώγη στην κάμαρα της παντρεμένης φίλης του: «Έδω είμαστε!»

— Άχ, τριπάρω μου, τρεμοκαρδίζω! έλεγε ή Μαρίνα.

— Και γώ, μά... από έρωτα! απαντούσε ο Κωστής άγκαλιάζοντας τήν άσυλίστα.

Και κάτω έλειθαν οι μυλόπετρες, βούζαν, τριζόντας, ή μιά πίσω απ' την άλλη, κι' ο σματάς από τούς άργάτες και τίς μηχανές έννιγαν τά φιλά τους και τά λόγια τους.

— Άει, Κοκκίνη!... Άει, Ντορή!...

Οι φωνές τούρα δεν ήταν τού Παναή! ήταν τού Μανώλη τού πασσά! άπ' ή, πού στεκοιτανε στο ποδάρι τού άφεντικού του, κρατώντας άγριον τό μάτι σ' όλα τού τ' άγαθά, κι' άς καμινόντανε πός δεν έλειπε. Άμα βεβαιώθηκε πός ή Μαρίνα έδωσε σ' άλλον τήν προτίμηση της, ή παλιά του ήλεια φούντωσε. Ένα βράδι, πήρε παρμένα τόν άφεντικό του και τού ελε:

— Η γυναίκα σου σε ντροπιάζει!

Ο Παναής τόν άρταξε από τό λαιμό νά τότε πνέξη. Τό αίμα του άνέθηκε στο κεφάλι.

— Με πονέει!... Μίλα, μωρέ, με πονέει!...

— Άσε με... Στήσε καρτέρι νά τούς πιάσεις... Νά, με τό σφουγγάρι, τόν Άμερικάνο!

— Θάν τή σκοτώσω! μούγγωσε ο Παναής.

— Σκότωσε τη! Έκανε ο λυγδαμένος Ίάγος.

Ο Παναής ο Καταχινιάς τούτρησε τό καρτέρι. Όπως τό στήνουν όλα οι άπατημένοι ούρνοι: Ελε πός θάλειπε τρεις μέρες στη Ζάμλη, νά πάη για ένα χτήμα του, πού τó καταπάρησαν τάχα.

Έπαιξε μαστορικά τó ρόλο του. Έφυγε τó πορτί, παίρνοντας μαζί του τήν καραμπίνα τού δεικνών. Όμως τó ίδιο βράδι άναγνώρισε πού κρυφτήκε άντικρύ στο λιοτριβί του, στην ξεροποταμά, πίσω από τά καλαμιάς κι' άθάνατα, πού με τά σπαθιά φύλλα τους φάνταζαν νά τριπώγουν τόν ούρνο...

Έκεί μέσα έμεινε όφες άλλες όρες ο Παναής ο Καταχινιάς, άλέωντας τó κακό στην ψυχή του, δυναμώνοντας τή στην άπόφαση... Παρμένα μεσάνυχτα, έγρηκε από τόν κρυψώνα του και σφαλτοπεπίπτος, πονηρός σά νυχτίσας, τράωκε στο λιοτριβί...

Η δουλειά κει μέσα ήτανε στή βρόση της. Τ' αλόγατα τρέχανε γύρω από τ' άξόνι τού λιμνίου. Οι κρεμαστές λουσόνες καίγανε. Όσοι, είχε άρχισει νά ψυχάλει, και καθώς ο νοτερός άγέρας έμπαινε και τά παράνοη, οι μεγάλες φλόγες τρέμανε, φουντάζαν.

— Άπώνου είνε! τού σφύριζε στ' αυτί ο Μανώλης ο πασσά! έλε. Είνε δυο όρες μαζί!...

Με τρία πηδήματα ο Παναής, και σφίγγοντας τήν καραμπίνα στο τόν, βρόθηκε στο πατάρι. Με μιά κλωτσιά, έσπασε τήν πόρτα... Άκούστηκε μιά ντουφεκά κι' ένας βρόντος βαρύς, σά νάπεσε κορμί στο πάτωμα...

— Έπειτα, άμέσως, πετάχτηκε μιά γυναίκα στο κεφαλόπαλο. Ήταν ή Μαρίνα, πού είχε δει τό φόνο τού Κωστή κι' έτρεξε πάνω νά κατεβή, νά φύγη, νά γλυτώσῃ...

Φτάνοντας κάτω, στάθηκε μπροστά στούς άργάτες, σαστισμένη. Ο πρώτος πού θανάτω έλαξε στα μαυράδια τών μεγάλων της μάτι. Άπλωσε τά γυμνά της μπράτσα παρκαλεστά στούς άντρες, λέγοντας ή άμαρτωλή της Άγάτης:

— Πλυτόστε με!... Σώστε με! έκλαψε.

Στην κορφή της σκάλας έστεκε ο Παναής και τήν έσαίτενε με τή καρδιά. Κάτω, γίγναμε μιάν άνακάτωση, ένα μωρομυρο. Κάποιος από τούς άργάτες — μωροει κι' ο Μανώλης — έκανε πός θά βγί άπ'ρο σά, νά τήν προστατέψη, μά ή φωνή τού άφεντικού τους άκούστηκε ροδερή από πάνω:

— Άλτ! μήν κονητήη κανείς!

Άμέσως, σήκωσε τ' όπλο και πυροβόλησε. Η γυναίκα τρέκλισε λίγα βήματα μπροστά κι' έπεσε λαβωμένη, άφήνοντας μιά σπαρχαπιά κρυμνή. Έπεσε μέσα στ' αλώνι, άπάντο στο μαύρο ζυμάρι της έλίας.

Τ' αλόγατα και οι τριφίτες τήν έπήρανε σάβανα.

— Άει, Κοκκίνη!... Άει, Ντορή!... χούναζε ο Παναής ξόφρονος, πετώντας τήν καραμπίνα κι' άρπάζοντας τό καμιντούρι.

Και τ' αλόγατα τρέχανε, κι' οι μυλόπετρες κυλιόντανε βαρείες, κυλιόντας ή μιά πίσω απ' τήν άλλη, σπιντολόντας, μαζί με τόν καρπό της έλίας, και τίς σάρκες της γυναίκας, και τά κόκκαλά της, τριζόντας όλοένα επάνω σε κείνη τή φοβερή μαυροσκούκινη μάλα.

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

ΚΑΡΔΙΕΣ ΓΕΜΑΤΕΣ ΕΡΩΤΑ

Αισθηματικό ρομάντζο.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Σ.

Σιλουέττα κινηματογραφική, πού τήν διακρίνει χαρακτηριστική κομψότης, φυσιογνωμία έλκυστική και χαριτωμένη. Είνε ένα λουλούδι τού Βοσπόρου. Θανμάζεται συχνά στις έκλεκτές δεξιώσεις. Είνε έκτάκτως εύχάριστη συνομιλήτρια. Ντυμένη πάντοτε με πολύ γούστο, ή τουαλέττες της άναδεικνύουν έτα περισσότερον τήν Παριζιάνικη σιλουέτα της.

Η ΜONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τήν παρελθούσαν εβδομάδα άπογειματική δεξίωση από τόνον ράουτ ή μπριτζ έγινε άφορμή νά έπδειχθούν ή τουαλέττες τών νεωτέρων Παριζιάνικων συλλογών και τά πλέον μωδέρνα καπέλλα και έπαυροφρία της εποχής.

— Εύχάριστη δεξίωση τήν παρελθούσαν Κυριακήν παρ' τή κ. και τή κ. Σινώσσογλου εις τήν έν Ψυχική επαυλή των.

— Μεταξύ τών παρενεσθέντων ο Πρεσβευτής της Όλλανδίας κ. Πέροουμ, Πρεσβευτής Τουρκίας και ή κ. Ενίς, ή κ. Σοφούλη, ή κ. Ίακ. Δαμαλά, ή κ. Ναούμ.

— Κοιμώ ήσαν ή κ. Π. Μελά με μιάη καλλίγραμμη τουαλέτα, ή κ. Άντ. Σκένδεο με όραυτότατο σήλον, μαύρο και όράντ.

— Τό στίτι θανμάσια διακοσμημένο με κομψοτεχνήματα Σάξ και παλάα καλλιτεχνικά έππλά.

— Μία φωτοβόλος φυσιογνωμία ή κ. Ναντίν Κ. Τσαλδάρη.

— Κοιμώτατον σήλον έφεραν ή κ. Χατζηνάντη.

— Χαριτωμένες ή Δες Ρ. Δαμαλά, και Καραθεοδωρή.

— Επίσης παρενεσθήσαν αλ κυρία Χατζηκωνσταντίνου, Δελουδά, Γρίβα, ο κ. Καραθεοδωρής, ο κ. Σισιλιάνος, ο κ. Αελοόδας.

— Δεξίωση με διλιγάρημον κίλλον κειλήμένων παρ' τή κ. και τή κ. Γ. Πεσματζόγλου.

— Άτραξιόν, μπριτζ και χοροί για τή νεολαία, τήν όποία ή δις Έλλη Πεσματζόγλου έδέχετο με τήν χάριν πού τήν διακρίνει.

— Ύπηρχαν και θιασώτα τού πάβλι, τó όποιον τελευταίως περιλαμβάνεται μεταξύ τών άάτραξιόν των σαλονιών.

— Μεταξύ άλλων παρίσταντο κ. και κ. Μαλαμίδου, κ. και κ. Μιλ. Μελά, Κόμης και Κόμισσα Μαρτινέρο, ή κ. Ίακ. Δαμαλά, ή κ. Χατζηνάντη.

— Η νεολαία άναπροσώπευτο από τās δας Έλ. Άργυροπούλου, Μανόση, Χατζηκωνσταντίνου, Άγλαϊαν Μαρή, Μαρίαν Μάτσα, Σοφίαν Μάτσα.

— Από τās πλέον θανμασθείσας ή κ. Στ. Πεσματζόγλου.

— Πολύ έλκυστική φυσιογνωμία ή δις Ζαννή Δ. Δοδέδου.

— Επίσης παρενεσθήσαν οι κ.κ. Σισιλιάνος, Άργυρόπουλος.

— Άρδαντίδης, Χαροκόπος, Ραζέλος.

— Εις τήν Αιγυπτιακήν Προσέβαν συχνά δεξιώσεις σε μικρούς φιλικούς κύκλους.

— Τήν παρελθούσαν Τρίτη χορευτική μαστίχα παρ' τή κ. και τή κ. Ν. Νικολαΐδη.

— Η οικοδόσπινα όρωσάτη με κρη σάτεν άσπρο πού σχημάτσε βέσσα, γαργαρισμένη με ρενάρ καρφέ, θάμμα καλλιτεχνικότητας.

— Τραπεζαρία φωτισμένη με καθήλτρια τού πόλιν και παλάα έππλά. Τό χολά με αμωναίσεως και έπίπλων Άναγενήσεως και σόφες φωτισμού.

— Από τās πλέον θανμασθείσας εμφανίσας ή κ. Ρενέ Σκαναβή, με τουαλέτα μαύρη και άσπρη, δις Λούση Ταμπακοπούλου με υπέ: σιελ τουαλέτα.

— Έκτάκτως κομψή αλ κίτση και δίδες Φωσέση, Γεωργαπούλου, Δ. Μαρσάου, Δ. Διαμαντοπούλου.

Η ΜONTAIN

ΓΑΜΟΙ

Περικλής Βελιώτης, Πρόεδρος Κοινότητος Κιόρκων, Άλκατορή Δ. Ζωαοή έτέλεσαν τούς γάμους των έν Κιόρκων. Βυζαντινά βίον εύτυχισμένων.

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Η εικόν τού σημερινού εξοφυλλού μας είνε έργο τού ζωγράφου Ταμπού, με τόν τίτλο 'Τό Βοσκόπουλο'.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως ικανοποιητικές τιμας παλάα διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και ελόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Μπουκέτο», Δέκα 7, Άθήνας.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΣΒΕΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 ΟΤΕ ο γέρον Παρναγιάν, παρουσιάζοντας από την εξουσία και τον οίστρο του, έκανε μια κίνηση θυμού και εξεστράμωσε μια βλαστήμια.
 — Τι σου δίνει, πατέρα, και βλαστήμια; τον ρώτησε ο γιός του.
 — Δεν μου λες καλύτερα τι σου συμβαίνει; έσένα, Ιπτότα; Ελνε δέκα λεπτά τώρα που σε παρακολουθώ κι' αν δεν ακούω τον άνασσεναγμό σου, ώστόσο τον μαρτυρώ. Τι έχεις λοιπόν; Νομίζει κανείς πως σε προσορίζουν για την καρδιά σου; Μήπως φοβάσαι;
 — Δεν φοβάμαι, πατέρα, αλλά σκέφτομαι...
 — Μπορώ να μάθω τι;
 — Τους στρατιώτες που φυλάνε στην πόρτα.
 — Χμ! Τους είδες;
 — Ναι. Και ελνε άναγκη να πάω προς συνάντησιν του στρατάρχου Μονμορανσύ...
 — Σάν δύσκολο μου φαίνεται αυτό.

— Και να τον φέρω εδώ!
 — Α, ή! Αυτό ελνε ακόμα δυσκολότερο...
 — Θα το κατορθώσω όμως, πατέρα. Είμαι βέβαιος ότι θα το κατορθώσω, έστω κι' αν φρονούσαν χίλιοι στρατιώτες στην πόρτα. Μιά κι' έδωσα υπόσχεση στον πατέρα της Λουίζας, πρέπει να την εκπέσω.
 — Είσαι βέβαιος είπες;
 — Ναι, πατέρα. Θα οδηγήσω εδώ το στρατάρχη και τότε...
 — Τότε;... Λέγε λοιπόν...
 — Λοιπόν, πατέρα, τότε θα τελειώσουν όλα. Ο στρατάρχης, αφού έρθει εδώ, θα πάρει φυσικά την κόρη του μαζί του. Τότε πια δεν μου μένει τίποτε άλλο, παρά να παρευρεθώ στους γάμους της δεσποινίδος Μονμορανσύ με τον πλούσιο και ισχυρό άρχοντα, τον οποίο θα της δώσω, χωρίς άμφισβησία, ο πατέρας της για σύζυγο. Έπειτα έμεις οι δύο θάμαστε ελεύθεροι να φύγουμε και να εξασκολούθουμε την τυχοδιωκτική ζωή μας, γυρίζοντας στον κόσμο προς εύρεσι τύχης και περιπετειών.

— Αφού επισκεφτούμε προτίτερα την πλατεία της Γρέθης, τον δεικνύμε μ' ένα θλιβερό σαρκασμό ο τυχοδιωκτής. Ξέρεις, έτσι γίνεται η έκτελέσις.
 — Α, ή! κατ'άλλα, είπε ο νέος. Έχετε δίκιο, δεν το σκέφτηκα αυτό. Βρισκόμαστε εδώ μέσα φυλακισμένοι, υπό την έγγραφη της κντέ Πιέν και δεν μπορούμε να φύγουμε...
 — Δεν πρόκειται μόνο γι' αυτή, πρόκειται προ πάντων για τους στρατιώτες.

— Ο Ιπτότης σήκωσε τους ώμους του μ' αδιαφορία.
 — Μην ξεχνάς, τοί είπες ο πατέρας του, ότι για να πιάς προς συνάντησιν του στρατάρχου, πρέπει να σου το επιτρέπουν κι' η πληγές σου.
 — Ο Ιπτότης κούνησε το κεφάλι του.

— Ναι, πατέρα, είπες, έχεις δίκιο, αλλά η πληγή μου δεν ελνε σοβαρές και μω έπιτρέπουν να τρέξω. Δεν ελνε τραύματα αυτά, ελνε γυμνασιακά...
 — Και σπρώχνοντας ξανά τους ώμους του, πρόσθεσε:
 — Τι ήλιθιοι, φίλε μου! Ούτε να χτυπήσουν της ανωκοπής δεν ξέρουν...
 — Έχεις δίκιο, αποκρίθηκε ο πατέρας του. Έμεις τουλάχιστον μερικώς απ' αυτούς τους έδιορθώσαμε για καλά...

— Κατόπιν άρχισε ν' αλλάζει τις πληγές του γιού του, ένω στο μεταξύ τον έρωτούσε:
 — Για πές μου τώρα, πότε σκοπεύεις ναβγης από δω; Όχι βέβαια την ημέρα... Έλπίζω ότι θα περιμένεις να ξεμεράσει για να επιχειρήσης την επανίδρυση αυτή εκδρομή...

— Ο στρατάρχης σήμερα θάνα δδ!... φώναξε έντονα ο Ιπτότης.
 — Ο γέρον Παρναγιάν άρχισε να σφυρίζη κάποιο τραγοϋδι κυνηγετικό, ένδ ο

Ο άποκεφαλισμός του Έρρίκου Μονμορανσύ, κατά διαταγήν του Ρισελιέ, διότι παρέβη τον άστυρητάτο νόμο, τον άπαγορεύοντα τις μονομαχίες.
 (Παλιά χαλκογραφία της συλλογής Έννεν)

γιός του σκεφτόταν με ποιό τρόπο θάβγαине έξω για να τρέξη στο Φραγκίσκο Μονμορανσύ.
 — Εύρηκα, εύρηκα! φώναξε έξωφρα.
 — Τι βρήκες τον ρώτησε ο πατέρας του.
 — Ο νέος του έδειξε ένα φεγγίτη που ήταν άνοητος πάνω στη στέγη.
 — Τι, μήπως έλπιζεις να περάσης από κει;
 — Αφού δεν έχω άλλο κανένα μέσον! Έδαρεστηθήτε λοιπόν, πατέρα, να με βαστάξετε επάνω στην πλάτη σας για να νά φτάσω ως το φεγγίτη...

— Ο τυχοδιωκτής πήρε το χέρι του γιού του και τοί είπες:
 — Αυτό λόγια, Ιπτότα. Πάντοτε θέλησες να κάρης του νεαλού σου κι' έπεσες έξω. Αν όμως άκουγες τις συμβουλές μου, έδωσα καλύτερα. Τώρα πια ήρθε η στιγμή να τηρήσης την παλιά σύστασιν που σου έδωσα: να δυαπισθής προς όλους, ακόμα και προς τή αυτο σου, και να μην άνακατεύσας σε δτι δεν σ' ενδιαφέρει. Βλέπεις τώρα δτι, για να μην τηρήσης τον δόκο σου, έφερρες και τον ένοπό σου και μένα σ' αυτή τη δύσκολη θέσι. Δεν περιώρσες την καρδιά σου, Ιπτότα, και κατάντησες τώρα νασαι έρωτευμένους μέχρι τρέλλας. Σε συχωρώ όμως και σου λέω ν' άφήσης τα πράγματα ν' ακολουθήσουν τη φυσική τους πορεία. Αν οδηγήσης εδώ το στρατάρχη, τί άρέσκια θα προκύψη για σένα; Άλλούστατα θά σ' ευχαριστήση για την αποθυμία σου κι' αφού πάρει την κόρη του, θα σ' άποχαριστήση με τη μεγαλύτερη ευγένεια. Για ποιό λόγο λοιπόν να διακινδυνεύσας να περάσης μέσ' απ' τις στέγες των σπιτιών; Το καλύτερο που έχεις να κάνης ελνε ν' άφήσης ήσυχο το στρατάρχη και να μην άνακατεύσας, όπως σου είπα και παραπάνω, σε ξένες δουλειές...

— Απατάσθε, πατέρα. Αυτή η ύπόθεσι μ' ενδιαφέρει και μένα...
 — Όστε άρνείσαι να υπακούσης τον πατέρα σου, τον καλό σου πατέρα;

— Σας παρακαλώ να με βοηθήσετε ν' άνεβώ.
 — Όστε δεν άλλαξε άποψισιν; Έπιμένεις ακόμα; Αφού είν' έτσι, σ' ακολουθώ κι' εγώ!
 — Ο Ιπτότης έπρεσε στην άγκαλιά του πατέρα του γεμάτος σπληνισιν.

— Πατέρα, τοί είπες, είστε ο καλύτερος πών άνθρωπος.
 — Καλά, καλά, άρρησέ τα αυτά, ποητέ. Είπα θά σ' ακολουθήσω.
 — Όχι, όχι, δεν θά μ' ακολουθήσετε, πατέρα. Ποιος θά μάνι έδω πέρα για να φυλάξη τις δυο γυναικες;

— Διάβολε! Έχεις δίκιο. Πήγαμε μόνος σου λοιπόν. Εγώ θά περιμένω εδώ...

— Συγχρόνως ο γέρον Παρναγιάν συνέπλεξε τα χέρια του, ο Ιπτότης τα χρησιμοποίησε για σκάλα, πάτησε επάνω τους, έφτασε το φεγγίτη και σε μια στιγμή βρέθηκε ψηλά στη σκελή.

Ναι, αλλά πως θά κατέβαινε από κει, κάτω στο δρόμο; Μονάχα ένα μέσον ύπαρχε: να περάση στη στέγη του γειτονικού σπιτιού. Εκεί θάβρισκε βέβαια κανέναν άλλο φεγγίτη, θά τον περνούσε κι' αυτόν και θά κατέβαινε στο δρόμο, από τα γειτονικά σπία, δν τού το επέτρεπαν.

Η θέσι του Ιπτότου δηλαδή ήταν πολύ δύσκολη κι' επικίνδυνη. Πι σίγη του σπιτιού, όπου βρισκόταν, καθώς και των άλλων δλόγους, ήταν καταφύγις και με όξεις γωνίες. Βαδίζοντας λοιπόν κανείς άπ' αυτούς, έπρεπε να προσέχη πολύ, γιατί διέτρεχε τον κίνδυνο να γυρεμοσπ.

Αυτό όμως δεν έκανε μεγάλη εντύπωσι στον τότε νέο. Ο στρατάρχης Μονμορανσύ θά μπορούσε να τον ακολουθήση σ' αυτόν το δρόμο; Θάταν σπ' στη τρέλλα να το προτίειν κάτι τέτοιον...

Ο Παρναγιάν ήταν βέβαιος ότι ο στρατάρχης, πεπεισμένος να βοηθίη τον γιό του, θά τον ακολουθούσε ακόμα και στην Κόλασι. Άλλά ο Ιπτότης δεν ήθελε να έκθέτη σε κίνδυνο τη ζωή των άλλων.

Στενωχωρήθηκε πολύ κι' αυτές τις σκέψεις κι' ήταν έτοιμος να γυρίσιν από κει που ήρθε, όταν άκουσε να τον κρούουν:

— Ψίτ, ψίτ!...
 (Ακολουθεί)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΝΤΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

δρόμος ήταν κι' αυτή τη φορά έρημος. Άραιοι διαβάτες περνούσαν.
 — Ο Άρχηγος στάθηκε για μια στιγμή ακριβώς αντίκρυ στο μέγαρο του τραπεζίτου και κύτταξε ψηλά, προς την ταράτσα, ξεροβήχοντας.
 Παρακολούθησε το βλέμμα του και διέκρινε να προβάλλη, για μια μονάχα στιγμή, στην άκρη της ταράτσας μια σιά, ή οποία γάθηκε εύθως άμέσως.
 Δεν συγκατέβηκε. Με κατέτρωγε η περιέργεια.

— Τι συμβαίνει; ρώτησα τον Άρχηγό.
 — Τίποτα, μω άπάντησε. Θα μάθης σε λίγο. Ακολουθήστε με.

Αυτή τη φορά, αντί ν' άνεβόθουν στο δέντρο, όπως την προηγούμενη φορά, προσοχήσαμε και σταθήκαμε στην άκρη του δρόμου.

— Εδώ ελνε καλά, είπες ο Άρχηγός. Άς σταθούμε κι' ως περιμένουμε.

— Φαντάζεσαι, τον ρώτησα, πως θά ξανακάνη την εμφάνισιν του άγνωστος εκείνος νέος;

— Είμαι σχεδόν βέβαιος. Άρχει μονάχα να μην άργήση, γιατί θά συγγιζούμε στα πόδια μας.

Είχαμε σταθεί και περιμέναμε σιγανοκουβεντιάοντας. Μιά άγνωστος της προηγούμενης νυχτιάς δεν φανότανε.

Ο Άρχηγος φανόταν ήσυγος. Εγώ όμως είχα άρχισει να εκνευρίζομαι. Μιά δλόκληρη ώρα είχε περάσει, έτσι στα χαμένα.

— Μα είσαι σίγουρος πως θάβηθ' ο διάβολος αυτός; ρώτησα ξανά τον Άρχηγό.

— Ναι, μω άπάντησε ξερά.
 — Όθωθ'! Καί τί θάβηθ' να κάνη; Έξήγησέ μου, επί τέλους, να καταλάβω.

— Τι θάβηθ' να κάνη; Όθωθ'... να δέση το κορδόνι του παπουτσιού του που τον λύνεται, όπως φαίνεται, πολύ εύκολα.

— Με κοροιδεύεις;
 — Δεν σε κοροιδεύω καθόλου. Σου είπα πως έβηθ' και... να τος!...

Ξαφνίστρια. Γύρισα άμέσως και κύτταξα αντίκρυ, στο βάθος του δρόμου, και διέκρινε πράγματι τη σιλουέττα του άγνωστου της προηγούμενης νυχτιάς. Ο άγνωστος προχώρησε ως το σπίτι του. Άπ' εκεί, έκοψε μερικώς βόλτες πάνα-κάτω, κι' έξωφρα πλησίασε προς την πόρτα και ξαναάρχισε την ιστορία του δεσμάτος του κορδονιού του παπουτσιού του.

Τον κύτταξα γεμάτος περιέργεια, όταν άκουσα να φτάνη σ' αυτό που ένα μουρμουρίσμα, σπινάκιος να μιλούσε.

Μιλώσε εκείνος άσφαιλώς. Τά έβα δηλαδή μυστηριώδη φερσίματα της προηγούμενης νυχτιάς.

Τη στιγμή αυτή ένας μεταλλικός ήχος άκούστηκε μπρός στην πόρτα του τραπεζίτη, στο μέρος ακριβώς που στεκόταν ο άγνωστος.

Πήρα και κύτταξα τον Άρχηγό. Χαμογελούσε κι' έτριβε τα χέρια του μ' ευχαρίστησι.

— Τι διάβολο συμβαίνει, επί τέλους; τον ρώτησα σιγά.

— Τώρα θά δής, μω άπάντησε. Έχε λίγη ύπομονη.

Ο άγνωστος μουρμούρισε κάτι ακόμα κι' έπειτα σηκώθηκε και προχώρησε προς τα επάνω. Όχι σιγά-σιγά όμως, όπως χτες τή φορά, αλλά γρήγορα και βιαστικά.

Στην παραπάνω από μας γωνία παραφύλαγαν δυο άστυνομικοί με πιστόλια.

Ο Άρχηγος φροσύστηκε δυνατά. Ήταν συνήθεια, όπως κατ'άλλα, για μίλις ο άγνωστος έφτασε στη γωνία, οι δυο άστυνομικοί κοβόσαν έξωφρα μπροστά του και τον σταμάτησαν...

Ο περίφημος Γερμανός φιλόσοφος Γιώργιος Γουλιέλμος Φρενέλ, που έζησε από το 1792 έως το 1842, ήταν ένας από τους μεγαλύτερους φυσικούς της εποχής του.

Ο Φρενέλ ήταν ένας από τους μεγαλύτερους φυσικούς της εποχής του. Ήταν ένας από τους μεγαλύτερους φυσικούς της εποχής του.

Ο Φρενέλ ήταν ένας από τους μεγαλύτερους φυσικούς της εποχής του. Ήταν ένας από τους μεγαλύτερους φυσικούς της εποχής του.

Ο Φρενέλ ήταν ένας από τους μεγαλύτερους φυσικούς της εποχής του. Ήταν ένας από τους μεγαλύτερους φυσικούς της εποχής του.

Ο Φρενέλ ήταν ένας από τους μεγαλύτερους φυσικούς της εποχής του. Ήταν ένας από τους μεγαλύτερους φυσικούς της εποχής του.

Ο Φρενέλ ήταν ένας από τους μεγαλύτερους φυσικούς της εποχής του. Ήταν ένας από τους μεγαλύτερους φυσικούς της εποχής του.

Ο Φρενέλ ήταν ένας από τους μεγαλύτερους φυσικούς της εποχής του. Ήταν ένας από τους μεγαλύτερους φυσικούς της εποχής του.

Ο Φρενέλ ήταν ένας από τους μεγαλύτερους φυσικούς της εποχής του. Ήταν ένας από τους μεγαλύτερους φυσικούς της εποχής του.

Ο περίφημος Γερμανός φιλόσοφος Γιώργιος Γουλιέλμος Φρενέλ, που έζησε από το 1792 έως το 1842, ήταν ένας από τους μεγαλύτερους φυσικούς της εποχής του.

Ο άγνωστος στάθηκε και κύτταξε τους δυο άστυνομικούς άγρια.
 — Τι θέλετε; ρώτησε άπότομα.
 — Σταθήτε ένα λεπτό, σας παρακαλούμε, τοί είπες ο ένας από αυτούς.

Τη στιγμή αυτή πλησιάσαμε και μεις.
 Ο άγνωστος ξαφνίστηκε περισσότερο. Είχε άρχισει να τὰ χά-νι. Όστόσο γύρισε και μας είπες με θυμό:

— Τι άνόητο παιχνίδι είν' αυτό; Γιατί με σταματάτε στο δρόμο χωρίς λόγο; Ποιοι είσαστε; Δεν σας γνωρίζω.

Λέγοντας τα λόγια αυτά, θέλησε να προχωρήση και να συνεχίση το δρόμο του, μιά στάθηκε μπρός του ο Άρχηγός.

— Σταθήτε, σας παρακαλώ. Μη βιάζεσαστε, τοί είπες ειρωνικά. Κι' άμέσως συνέχισε:

— Σας ζητάμε συμπάθειαν που σας κόψαμε το δρόμο. Είσαστε ο κ. Πέτρος Βιδάλης;

Ο νέος τινάχτηκε άνήσυχα.
 — Μάλιστα, είμαι ο κ. Βιδάλης, είπες. Κι' ύστερα;

— Να μου επιτρέψετε να συστηθώ κι' εγώ τώρα, είπες ο Άρχηγός, με τον ίδιο ειρωνικό τόνο.

— Ελνε περιττόν, φώναξε με δργή ο νέος. Φτάνουν τ' άστεία... Κι' έκαμε πάλι να φύγη.

Αυτή τη φορά ο Άρχηγός τον άρπαξε σφιχτά από το χέρι. Είχε θυμώσει.

— Μη βιάζεστε, παρακαλώ, τοί είπες με φωνή σκληρή. Σας χρειάζομαστε.

— Έμένα; Και ποιός είσαστε σεις; ρώτησε ο νέος.

— Είμαι ο Άρχηγός της Καταδίωξης!

Ο νέος ταραχτηκε, αλλά για μια στιγμή μονάχα. Ξαναβρήκε πάλι γρήγορα την ψυχραιμία του ή μάλλον την άναίδειά του και είπες:

— Χαίρω πολύ για τη γνωριμία σας! Και τώρα μπορείτε να μου πητε γιατί με σταματάτε καταμεσής του δρόμου; Είμαι κακοποιός;...

— Για όνομα του Θεού!... Τι λόγια είν' αυτά; είπες σαρκαστικά ο Άρχηγός. Κακοποιός, λοιπόδτης;... Ποιός είπες τέτοιον κακό λόγο;

— Τότε γιατί με ένοχλείτε;

— Σας ζητώ συγγνώμη, νέε μου, που βρισκόμαι στη δύσκολη περίπτωση να το κάνω αυτό. Το έπαγγελμα, βλέπετε...

— Τι ζητάτε, τέλος πάντων, από μένα;

— Να μ' ακολουθήσετε ως την Καταδίωξι.

— Έχετε ένταλμα έναντίον μου;

— Ένταλμα; Θεός φυλάξου! Μια ερώτησι θά σας κάνει κι' ελπει έσπε έλευθερος να πάτε στην ελχη του βασιού.

— Εμπρός, ρωτήστε με, τί θέλετε;

— Όχι εδώ, απ' έμειν του δρόμου! Έλάτε ως το γραφείο μου. Θέλετε να φωνάσω αυτοκίνητο;

— Κι' αν άρνηθώ ναφθώ;

— Αν άρνηθώ; Άν άρνηθώ; τε νά... θά σας πάωμε σιγά-σιγά, φίλε μου.

Ο νέος καθόταν πάνω σ' αναίμενα καθέδρα. Έβλεπε πως δεν άπορούσε να ξεφύγη. Και είπες τέλος:

— Πολύ καλά. Σας ακολουθώ.

Τον βάλαμε στη μέση και τρανήσαμε για την Καταδίωξι. Έξω απ' το μέγαρο του τραπεζίτη περιμένε ένας άκοιμη άστυνομικός. Άπ' όπου είχε ξεφουρτώσει; Όχι, αυτά τα μυστήρια θά τα μάθαινα σε λίγο.

Σ' όλο το δρόμο βαδίζαμε βουβό.

Ο νέος δεν έλεγε λέξη.

Φτάσαμε τέλος στην Καταδίωξι. Ή κι' άνεβήκαμε επάνω. Μπήκαμε στο γραφείο του Άρχηγου οι τρεις μας μόνο.

— Καθήστε, νύαι, είπες ο Άρχηγός στο νέο...

(Ακολουθεί)

ΟΙ ΝΕΟΙ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

ΤΟΥ Κ. Μ. ΜΑΥΡΙΔΗ

"Επειτα από τόσων χρόνων ξηρατιά, είχαμε τις ημέρες αυτές την ελπίδα να λάβουμε επί τέλους ένα καλό διήγημα εκ μέρους αναγκαστού μας, του Κ. Μ. Μαυρίδη, εκ Κωνσταντινούπολης. Το δημοσιεύουμε μ' ευχαρίστησή μας και για ν' αποδείξουμε ότι το «Πουκέτο» εδνεί και ένισχυεί κάθε αξιόλογη φιλολογική προσπάθεια.

Τὸ φῶς στὸ καντηλὲρι λιγοθυμοῦσε. Στὸ τζάκι δὺο μισοκαμένα κούτσουρα τοῦ καίου προσπαθοῦσαν νὰ ζεστάνουν τὴν παγωμένη κίμαρα. Οὔτε τὴ σάτχη τοῦ τζακιῦ δὲν κατάφεραν νὰ χλιάνουν.

Ὁ γέρω-Κωσταντῆς μόλις εἶχε ἀποφάσει. Σαπλόθηκε στὸ φτωχικὸ κρεβάτι του, τυλίχτηκε στὴ μπατανία του καὶ περιμένε νὰ τὸν πᾶρη.

Ἐξω ἡ νύχτα ἀδόξαρη. Τὸ χωριὸν δάκι σαθανωμένο μὲ τὰ χιόνια. Κι' ὅλα παγωμένα, καὶ τὰ σπατάκια του κι' οἱ δρόμοι κι' ὁ ἀγέρας. Παγωμένο καὶ τὸ φεγγάρι, ποὺ δλοστρόγγυλο καὶ ὠχρὸ φώτιζε τὶς κάτασπρες στέγες.

Καθόλου δὲ φροσῶσε. Κι' ἂν δὲν ἦταν τὰ δέντρα κατὰ γύρω, θάλεγε πὺς δὲν ἔβριζαν φύλλα. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ κρύο ἀόρατο μπαίνει ἀπ' τὴς χαραὶς τῆς καλύβας.

Τοῦ καίου τὸν περιμένε ὁ γέρω-Κωσταντῆς ἐν τῇ φροσῇ, οὐτὸς ἀγρόστες. Κι' ἀέλια πέρσαν ἀπ' τὸ νοῦ τοῦ στιγμὴς τῆς περασμένης τοῦ ζῶης καὶ θυμήθηκε τὴν καλύβα τοῦ σὲ χρόνια εὐτυχισμένα, χωρὶς χαρμῆδες, δλοκαίνουρη. Τότε κι' ἡ φωτιά ἔκαψε δυνατὴ στὸ τζάκι, οὔτε τὴν ἐλπίδα τὴν ἀλλοτινὴ. Δούλευε δσο μποροῦσε τότε γιὰ νὰ θρῆψη τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί του. Τὸ καλοκαίρι γεωργός, τὸ χειμῶνα ψαράς.

Δούλευε τὸ καλοκαίρι στὰ χωράφια, μέσ' στὰ λιπώρια, καὶ τὸ χειμῶνα στὴ θάλασσα, στὸ κρύο, στὸν ἀγέρα, σὶς φουρτούνες καὶ σὶς δειλίες. Ὁ ἀγέρας, μέρες νησιώτικες. Κι' ὅλα γιὰ τὸ παιδί του. Νὰ τὸ θρῆψη, νὰ τὸ ντύσῃ, νὰ μὴ στερηθῇ τίποτε ὁ Ντῶνης του.

Μὰ τὸ παιδί βγήκε ἀχάριετο. Σὰν μεγάλο, δὲ στάθηκε ἄξιο νὰ ριζώσῃ σὲ δουλειά. Κοτῶμα ἀνθρώπος καὶ τὸν θρέφαν οἱ γονεῖοι του. Τοῦ καίου περιμέναν νὰ ἴδουν μέρα καλὴ. Τὸ παιδί ὅλο καὶ χειροτέρευε.

Ὁ Κωσταντῆς φανόταν πειὰ κουρασμένος, σὰν ἄνθρωπος ποὺ τὸν τῶμασε τὸ χάσιμο μιανῆς μεγάλης ἐλπίδας. Ἡ μάνα του ἔλυνε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα. Τ' ἀγαποῦσε πολὺ τὸ παιδί της. Ἡ ἀγάπη της ἦταν κατὰ περισσότερο ἀπὸ μάνας. Κι' ὅσο τὸ παιδί χειροτέρευε, τόσο τῆς μάνας μεγάλωνε ἡ ἀγάπη. Ὁσὸ ὅσο, μὰ μέρα τοὺς πότισε τὸ φασμάκι. Τὸ χωριὸ του δὲν τοῦ ἄρσε, ὁ ἀγέρας τοῦ τύπου τοῦ τοῦ φανόταν βαρὺς. Καὶ τ' ἀποφάσισε νὰ φύγῃ κρυφὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς του. Καὶ μὰ ἄγρια νύχτα τοῦ Νοέμβρη ὁ Ντῶνης ἔφρεν ἀπὸ τὸ χωριὸ, παίρνοντας μαζί του δτι χρῆσιμο μποροῦσε νὰ κοιβαίτῃ ἀπ' τὴν καλύβα τὸν γονιόν.

Σὰν τῶμασε ἡ δόλια του μάνα, κατάλαβε πὺς ἡ ἀγάπη της γιὰ τὸ παιδί της ἦταν πολὺ πὺς βαθεῖα ἀπὸ κείνην ποὺ φανταζόταν, κι' ἔλυνε ἀκόμα πὺς μεγάλη μὲ τὸ χωριὸ. Ἡ παρηγοριά της ἦταν ἀδύνατη. Ἐφρυγε — ἔλεγε — ἔνα κομμάτι ἀπ' τὴν νύχτῃ της.

Κι' ἡ καρδιά της μάνας δὲν μποροῦσε νὰ βαστάξῃ τὸν πόνο τοῦ παιδιοῦ.

Ὁ γέρω-Κωσταντῆς δὲν εἶπε τίποτε γιὰ τὸ φευγὸ τοῦ γιου του. Μόνο ἀπὸ μέσα τοῦ τὸν ξέγραψε γιὰ παιδί. Ὁσὸ ὅσο ἀκόμα τὴ θυμᾶται τὴ νύχτα τὴν καταραμένη, ποὺ ὁ Ντῶνης μπαρκαριστῆκε στὸ καράβι τοῦ Διαμαντῆ.

Χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότες, μὰ ἀπὸ τὸ μυαλό του δὲν λείει νὰ βγῇ. Τὴ νύχτα ἦταν, Θεέ μου, τί σκοτάδι! Ὅλα λυσιάζανε τὸ βράδυ τοῦ μισομοῦ του.

Ἡ νύχτα βούρζε κι' ὁ οὐρανὸς ἀνάστερος. Τὰ σύννεφα εἶχαν στήσῃ τρεῖς-δὶς ἄγριο πᾶνω ἀπ' τὴ θάλασσα.

Καὶ τὰ πούλια ἐκείνη τὴ νύχτα δὲν εἶχαν — ἔλεγε — κουρασισμό!

Τὴ νύχτα, Θεέ μου, ἦταν, τί σκοτάδι! Καὶ τὰ νερά ξεσηδύσαν σὲ χίλιες κορφές καὶ θέλαν — ἔλεγε — νὰ γγίσουν τὰ σύννεφα.

Κι' οὐρανὸς καὶ θάλασσα — ἔλεγε — θέλαν νὰ σμίξουν καὶ νὰ καταπούν τὸ καράβι. Ἀνοιγόντουσαν μπροστά τοῦ θεοῦ τὰ ὕδατα. Θάνατιζες — ἔλεγε — τὸ βυθὸ μαῦρο, τραγὸ, γεμάτο φῶμα. Κι' ὁ ζωντανὸς κόσμος τοῦ βυθοῦ θ' ἀνατριχίλασε — ἔλεγε — σὺν τῇ αἰστανθῇ τῇ σκληρῇ φάχῃ τοῦ τὴν ἐπαφῇ τοῦ δαμονωμένου ἀγρίου.

Μὴ γύρευαν ἐκείνη τὴ νύχτα τὸν ἁμαρτωλὸ γιὸ, ἐξελίσθησε δὲ μαὶ οἱ ἀνέμοι!

Τὰ μάτια τοῦ γέρω Κωσταντῆ ἀχνίσαν νὰ σφαλῶν καὶ ἡ στήσεις τοῦ μὰ-μὰ νὰ τὸν ἀφίνον.

Ἐκείνην ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ βήματα βαρὺ ἀκούστηκαν μέσ' στὸ χιόνι κι' ἔνα χτύπημα ἔκαμε τὴν πόρτα νὰ τριξῇ. Ὁ Κωσταντῆς πτάχτηκε. Τὰ σαγόνια του χτυποῦσαν μὲ βία. Ποὺς νᾶταν τέτοια δόρα! Τὴ νὰ ζήταγε! Ὁσὸ ὅσο ἀνοῖξε. Τὸ κομὶ του ζεστὸ, εἶχε στὸ ἀντίκρουσμα τῆς παγωμένης ἀτμόσφαιρας τοῦ δρόμου.

Στὸ πλάσιο τῆς πόρτας, φωτισμένο ἀπ' τὸ φεγγάρι, παρουσιάστηκε ἡ μορφή ἑνὸς νέου ἀνδρα, ποὺ τὸ κρὺ τοῦ εἶχε παραλίσι κέθε ἀνίση.

Κι' ὁ γέρω-Κωσταντῆς — ἂν καὶ ὅστερ' ἀπὸ χρόνια — γνώρισε τὸ γιὸν τοῦ Ντῶνη.

Ἐκείνη τὴν ὥρα! Καὶ σὲ χάλια ἔλεινά! Ποὺς ἔξερε ποὺς τρεχίμεις τῆς ζῶης τὸν ὄψαν πάλι στὸ πατρικὸ τὸν πὸ σπῆ.

— Πατέρα... κρυὸν... πενὸ! — φθύρισε.

Ὁ γέρος τὸν ἔπηρε μέσα. Ἐφύριξε στὸ τζάκι δσο κούτσουρα ἔχαν ἀπομένει καὶ γιὰ πρώτη φορὰ — ὅστερ' ἀπὸ χρόνια — ἡ γυνὴ τὸν ἄρχισε νὰ καίη μὲ τέτοιες φλόγες.

Ὁ Ντῶνης συνήλθε. Ἐφύριξε μὰ φοβισμένη ματιά ἀλόγῃ του, σὰν νὰ γύρευε τὴ μάνα του, χωρὶς νὰ τοῖλιά νὰ ρωτήσῃ νὰ διατῇ.

Ὁ Κωσταντῆς τοῦ ἔφερε νὰ φάῃ. Κι' ἐνὸς ἔρωγε ὁ Ντῶνης, πᾶν ἄνθρωπος ποὺ εἶχε μείνει μέρες νησιώτικος, ὁ πατέρας τοῦ δλοκαίνουρη.

Καὶ δὲν φανόταν ταραγμένος καθόλου. Ὅπως ὅταν ἔμαθε τότε τὸ θλιβερὸ μακάρι τοῦ φευγῶ τοῦ Ντῶνη, δὲν φάνηκε καθόλου νὰ ταραχῇ. Ὅπως τότε σὰν ἔλασε τὴ γυναῖκα του δὲν ἔχανε δάκρυ.

Ἡ μεγάλης συμφορῆς ἦταν ἀνίαντες νὰ συγκινήσουν τὴν καρδιά του.

Ὅλες ἡ καρδιὲς μοιάζουν μὲ λαοφῶνα.

Ἄλλα εὐαίσθητα, λαοφῶνε μὲ κάθε φῶμα τῆς συμφορῆς, μὰ τὰ φτάνει καὶ τὸ παρακρὸ, κι' ἄλλα θέλουν γερὰ στήθια γιὰ νὰ ληίσουν. Τὸ ἀδύνατο φῶμα τ' ἄφνει ἀπεπράεστα. Μὰ ἡ καρδιά τοῦ Κωσταντῆ ἦταν ἔξω ἀπ' τὶς δυὸ αὐτὲς κατηγορίες. Ἐμοιάζε σὰν κατὰ σφυρίζουρες ποὺ κᾶν στὸν παῖδα ἀπὸ φύλλα ταφλανιοῦ.

Γιὰ ν' ἀκούσης φωνὴ ἀπὸ τέτοια σφυρίχτρα, πρέπει νὰ φουστῆς τόσο σγὰ! Νὰ τῆς δώσης μὰ πνοὴ μονάχα. Μόλις δυναμώσῃ τὸ φῶμα, ἡ σφυρίχτρα βουβαίνεται.

Σὰν ἀποφάγε καὶ ζεστᾶνκε ὁ Ντῶνης, πῆρε τὸ καντηλὲρι ὁ γέρω-Κωσταντῆς καὶ τὸ ἀπῄθεσε κατὰ γύρω. Ἡ σκίς τὸς γιγνόμενες ξετυλίχτηκαν σποὺς τοῖχους καὶ στὸ πᾶν τῆς καλύβας.

— Ἄντε στὸ καλὸ, μῆλσε ὁ γέρος, κι' ἂν θέλεις τίποτα, μὴν ντραπῆς νὰ χτυπήσῃς τὴν πόρτα. Ὅλο καὶ θὰ βρεθῇ ἔνα κομμάτι φῶμα.

Ὁ Ντῶνης κατάλαβε.

Κατὶ ἦθελε νὰ πῇ, μὰ ὁ λόγος τοῦ πᾶνθηκε στὸ λαγόνι καὶ ἂν τῆς γιὰ ὀμιλία, κατὶ σὰν στεναγμὸς ξέφυγε ἀπ' τὰ σφιγμένα του χεῖλια. Προχώρησε στὴν πόρτα ποὺ εἶχε ἀνοῖξει στὸ μεταξὺ ὁ γέρω-Κωσταντῆς.

— Καλὴνύχτα, πατέρα, φθύρισε τὸ στόμα του.

Καὶ κατεβαίνοντας τὸ κατὰφλι, σιγὰ-σιγὰ:

— Εὐχαριστῶ! Ἐναμνησμοῦρισε.

Τὰ πόδια του βυθίστηκαν μέσ' στὸ χιόνι. Ἀρχισε νὰ προχωρῇ.

Ἐσαφνα στέθηκε ἀπτόμα. Ἦρσε ξαφνιασμένος!

— Ντῶνη! τοῦ φώναξ' ὁ πατέρας του.

Τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε ἀπὸ ἔνα ἐλαφρὸ χαμόγελο ἑλπίδας. Τόσο ἐλαφρὸ, ποὺ ἦταν χαμόγελο χαρῆς καὶ παραπάνω μᾶς. ἦταν ὁ τελευταῖος βαθμὸς τοῦ χαμόγελου. Τὸ πὺς ἐλαφρὸ χαμόγελο τοῦ κόσμου.

Στὴν πόρτα περῶμεν ὁ γέρω-Κωσταντῆς κρατώντας σὰ χεῖρα του κατὶ.

— Πάω' κι' αὐτὰ, τοῦ εἶπε, εἰς ἔχεις χάλια κι' ὁ χειμῶνας δὲν χωρατεύει.

Καὶ τοῦβαλε σὰ χεῖρα ἔνα μεταχειρισμένο φῶμα κι' ἔνα ζῶν.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΠΟΛΥ

Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ ΜΑΡΙΑ ΔΟΝΙΛΟΒΝΑ, ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ

Ι'.
ΙΜΑΙ βιαστικός, εἶπε στὴ Δονιλόβνα ὁ Τσάρος. Ἄλλ' ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται νὰ μὲ ἀποζημιώσῃς γιὰ τὸν καρὸ ποὺ χάνω τώρα, ἂν ἔρβεις τὸ βράδυ στὴ σπίνδο, δπου σ' ἔχω καὶ σένα προσκαλεσμένη. Πρέπει νὰθῇς... Ὅλα περάσουνε ὥραια βραδιά...

— Δυστυχῶς, Μεγαλειότατε, ἀποκρίθηκε ἡ κόμισσα, ἐξακολουθεῖ νάμαι ἀκόμα ἀρρωστή, καὶ γι' αὐτὸ...

— Φτάνει, φτάνει, τὴν δέκονε ὁ Αὐτοκράτωρ. Ὅταν δέχεται κανεὶς μὴ πρόσκλησι ἀπὸ τὸν Τσάρο, δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀπορρίπτῃ.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε:

— Καλὰ, Μεγαλειότατε, τοῦ εἶπε. Ἀφροὶ τὸ θέλετε, θάρω...

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

Ἡ Δονιλόβνα ὑποκλίθηκε.

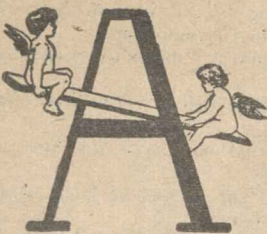
ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

ΣΤ'.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΑΝΑΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

πὸν ἐγὼ ἔτσι ἐμοιάζε πολὺ μὲ τὸ Χριστό, εἶχε ὁμοίως πάντα τὴν διήγηση καὶ τὰ φερόμενά του ἕναν ἀέρα τοῦ Ἐλευθερωτοῦ Θεοῦ Διονίου, ἕνα μεθυσὶ χαρῆς καὶ ἀπολαύσεως, ἀκόμα καὶ ὅταν ἦταν νηστικός, χωρὶς νὰ πῇ στάλα κρασί. Κεῖρι μοναδικὸ στὴν παρέα, ἀστεία, τρέλλες καὶ ὄνειρα μὲ τὸ τσουβάλι. Πρὶν ἀκόμα καλονοῖστοίμας, χωρὶς νὰ ξέρη τί εἶμαι καὶ τί ὄνειρα ἔχω κ' ἐγὼ, εἶπε μὲ μὲρα στὴν παρέα μας γιὰ μένα:

—Γιὰ δέστε, παιδιά, τὸ Χορν. Δὲν μοιάζει γιὰ ἀξιωματικούς, μάλλον σὺν ποιητῆς φαίνεται.

—Ὦ, πόσο μ' εὐχαρίστησε αὐτὴ ἡ κουβέντα του! Καὶ ἴσως γι' αὐτὸ ἐγὼ ἀπὸ τότε πολὺ στενὸς φίλος του καὶ εἰμαστε ἀκόμα φίλοι ὡς τὰ σήμερα, μολοντὶ ἀλλάξαμε καὶ οἱ δύο τόσο πολὺ καὶ μετασχηματιστήκαμε διὸς διόλου ἀλλοιώτικα. Ἰσως βέβαια δὲν μοιάσαμε καὶ τότε πὸν πρωτογνωρίστηκαμε, μὰ βρισκόμαστε σὲ ἀρμονία ὁ ἕνας συνελήφονε τὸν ἄλλο. Σήμερα βέβαια δὲν ὑπάρχει πειὰ αὐτὴ ἡ ἀρμονία, μὰ ὁ ἕνας βλέπει τὸν ἄλλο σὺν κατὰ περασμένο πὸν εἶπαζε κάποιον ὁλοὸ στὴ ζωὴ του, τοῦ γιόμισε κάπως τὴν ψυχὴ του, σὺν ἕνα ποίημα πὸν δυνατόν νὰ μὴ μᾶς ἀόσῃ πειὰ τώρα, γιὰτὶ δὲν ταυριάζει μὲ τὴ σημερινὴ ψυχικὴ μας διάθεσι, μὰ πὸν πάντα μᾶς συγκινεὶ γιὰτὶ μᾶς κάνει νὰ θυμόμαστε τὰ φευγάλα νεανικά μας ἀνεκλήρωτα ὄνειρα.

Τότε τὰ ὄνειρά μας ἦσαν ἀκόμα ἀκαθόριστα. Μιλοῦσαμε μὲν γιὰ φιλολογία, γιὰ τέχνη, γιὰ ποίηση μὰ κανένας ἀπὸ τοὺς δύο μᾶς δὲν φανταζόταν πὸν ἀκριβῶς θὰ καταστούσαμε, πὸς αὐτὸς θὰ γένη ἡθοποιὸς κ' ἐγὼ συγγραφέας.

Πηγαίναμε μὲν σὲ συντροφίες καὶ ἀπαγγέλλαμε ποιήματα. Ἔγινε μάλιστα ἕνας διαγωνισμὸς στὸν «Παρνασσὸ» ἀπαγγελίας, μὰ ἐγὼ δὲν ἐτόλμησα νὰ ἐμφανισθῶ. Μ' ἐμπόδιζε, βλέπετε, τὸ ἐπάγγελμά μου. Τότε, μὲν τὸν Παπαγεωργίου καὶ ἄλλους ἐρασιτέχνους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, πὸν ἔπειτα ἐγίναν οἱ μαθητὰί τῆς Δραματικῆς Σχολῆς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου καὶ οἱ μύσται τῆς «Νέας Σκηνῆς» καὶ πὸν δὲν θυμάμαι σήμερα ἀκριβῶς ποιοὶ ἦσαν, ἐμφανίστηκε κ' ἡ μικρούλα τότε Θεώνη Δρακοπούλου, ἡ ὕστερα γιὰ ἕνα φευγάρι ἡθοποιὸς τῆς «Νέας Σκηνῆς» καὶ σήμερα ἑξακοντὴ ποιητρία Μυρτιάδου.

Ἀλήθεια, τί καλλιτεχνικὲς δυνάμεις βρισκόντουσαν τότε στὸν τόπο μας σὲ λανθάνουσα ἀκόμα κατάστασι, καὶ τί τάλαντα ἦσαν ἐτοιμα νὰ ξεπεταχτοῦν; Ἀπλὰ στὸν Οἰκονόμου καὶ τὸν Χρηστομάνου, πὸν θὰ ἔκαναν τὸ «Βασιλικὸ Θεάτρο» καὶ τὴ «Νέα Σκηνή», ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Κοτοπούλη καὶ τὴν Κυβέλη, ἡ Εἰμαρμένη Σανθόκη καὶ ἡ Πασαγιάννη, διὸ γυναικες πὸν ἄν ἔμεναν στὸ θέατρο ἀσφαλῶς θὰ τραβοῦσαν πολὺ μισροτά, μὰ πὸν καὶ στὴν ἀρχὴ τοῦ σταδίου τὸν ἔκαμαν ἀρεκέτα. Ἐμεῖς οἱ παλαιότεροι δὲν θὰ ξεχάσουμε ποτὲ τὴν Πασαγιάννη, τὴ γυναῖκα τοῦ Σπῆλιου Πασαγιάννη καὶ ἀδελφῇ τοῦ Ἀγγελου Σικελιανοῦ, στὸ ὁλοὸ τῆς Λοκάντιρας τοῦ Γοιδόνη, καὶ τὴν Εἰμαρμένη Σανθόκη στὸ ὁλοὸ τῆς Ἑντας Γκάμπλερ τοῦ Ἰφην. Μὰ διότι οἱ αὐτοὺς καὶ ἄλλοι, πὸν ἔπειτα διακρίθηκαν, ἄν ὄχι στὸ σάνδι τῆς Σκηνῆς, μὰ σὲ ἄλλες καλλιτεχνικὲς ἐκδηλώσεις: Ὁ Σκίτης, ὁ Σικελιανός, ὁ Σπῆλιος, ὁ Πασαγιάννης καὶ ἄλλοι ἀκόμη πὸν ἴσως δὲν θυμάμαι, ἦσαν μὲν μὲ τὴ Μυρτιάδου, ἐμώσιμα τῆς «Νέας Σκηνῆς» τοῦ Χρηστομάνου.

Ὁ μόνος πὸν δὲν θυμάμαι ἀπὸ τότε καὶ πὸν τὸν γνῶρισα πολὺ ἀργότερα, γιὰτὶ ἕνα φευγάρι ἔκανε μόνον στὴ Δραματικὴ Σχολὴ τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου καὶ ἔπειτα, ἐπειδὴ ἴσως δὲν θέλαγ ἀπὸ τὸ σάντι του νὰ τὸν ἀφήσουν στὸ θέατρο, τῶσεκε γιὰ τὴν ἐπαρχία μὲ μπουλνὺ, εἶνε ὁ Αἰμίλιος Βεάκης.

Τὶ πλοῖσιο, ἀλήθεια, ὕλκὸ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ! Ὁ κ. Μήτσος Μυράτ. Σήμερα στὴν Ἐπαγγελματικὴ Σχολὴ τοῦ Ἐ. (Φωτογραφία τῆς ἐποχῆς) ἱκανοῦ Θεάτρου ψάχνουν μὲ τὸ φανάρι νὰ βροῦ.

Ὁ κ. Μήτσος Μυράτ. Σήμερα στὴν Ἐπαγγελματικὴ Σχολὴ τοῦ Ἐ. (Φωτογραφία τῆς ἐποχῆς) ἱκανοῦ Θεάτρου ψάχνουν μὲ τὸ φανάρι νὰ βροῦ.

Ὁ Κ. Χρηστομάνος.

νε κανένα μαθητὴ, γιὰ νὰ μὴ διδάσκουν οἱ διαρριμένοι καθηγητὰ τοὺς τοῖχους καὶ τὰ θρανία. Ἦταν ἡ ἐποχὴ πὸν θαυματοποιήσαν στὴν πολιτικὴ κινήσει γιὰ νὰ σαρώσουν τὴ φεουδαρχικὴ διακυβερνήσει τὸν Δελφινιστὴν καὶ τὸν Θεοδωρίδου, οἱ Γουναρεῖ, οἱ Σαράτοι καὶ οἱ Βενιζέλοι. Ἐκείνη ἡ ἐποχὴ, ἦταν γιὰ τὸν τόπο μᾶς μὰ πρὶν ὁδοὸς ἀναδημιουργίας. Ἐδράζε τὸ καλὸν καὶ ἐτοίμαζε τὴν ἀναγέννησι τοῦ ἔθνους. Στὸν δριφύοντα ἀρχισε νὰ ροδίζῃ ἡ ἀγὴ πὸν θὶ σφοδρῶς τὰ σκοτάδια.

Θυμάμαι ὅταν ὕστερα ἀπὸ χρόνια ἐπῆγα στὸ Παρίσι, πῆρα τὸν Ἀντονάν, τὸ Γάλλο αὐτὸν ἀναμορφωτὴ τοῦ Θεάτρου, τὸν εἰσηγητὴ τῆς ρεαλιστικῆς σχολῆς, τὸ Γάλλο τέλος πάντων Χρηστομάνου, διευθυντὴ τοῦ «Οὐτεόν», τοῦ δευτέρου δηλαδὴ Ἑθνικοῦ Θεάτρου τῆς Γαλλίας. Μὰ μὲρα μάλιστα ἀνέβασε τὸ ἴδιο ἔργο πὸν εἶχε ἀνέβουσι καὶ ἐδῶ ὁ Χρηστομάνος καὶ ἔτσι ὑπῆρξε νὰ κἀνὸ τὴ σύγκρισι. Τὴν «Αἰσχύνη» τοῦ Ἰφην. Τὴ μεγάλη δίωξι διαφορά! Οἱ δικαίμας ἡθοποιοί, μὲ ἐμφανιστὴ τὸ Χρηστομάνου, ποῖζαν πολὺ καλύτερα καὶ πρὸ πάντων πολὺ φουκώτερα ἀπὸ τοὺς Γάλλους συναδέλφους τὸν. Ἰσως σ' αὐτὸ δὲν φταίει καὶ τόσο πολὺ ὁ Ἀντονάν. Ἐπειὰ νὰ διδάξῃ τοὺς παλαιούς ἡθοποιούς τοῦ «Οὐτεόν» πὸν παῖζεαν τὴ κλασσικὰ ἡρωικὰ ἔργα καὶ νὰ τοὺς μᾶθῃ νὰ κουνάδωνται φουκὰ σὺν ἀνθρώποι. Ἐνῶ ὁ δικός μας Χρηστομάνος εἶχε στὰ χεῖρα τοῦ ἐντελῶς παρθένο ὕλκῳ, πὸν μποροῦσε νὰ τὸ πλῶσι ὅπως ἤθελε, σὺν ὁμάρι. Καὶ τί ὕλκῳ! Μὰ Κυβέλη στὸ ὁλοὸ τῆς μικρῆς Ἑδῆς, καὶ Πασαγιάννη στὸ ὁλοὸ τῆς Γίννας, ἕναν Παπαγεωργίου στὸ ὁλοὸ τοῦ Ὠρηγόρη, ἕναν Χρηστομάνου στὸ ὁλοὸ τοῦ γέρο-παπποῦ, ἕνα Μυράτ στὸ ὁλοὸ τοῦ φαντασιοκόπου φωτογράφου. Ὁ λὼς αὐτοὺς δηλαδὴ, πὸν πῆραν ἔπειτα πὸν Ἑλληνικὸ θέατρο τὴν ξεχωριστὴ θέσι τους.

Ἔτσι, ὅταν ἀρχισε νὰ λειτουργῇ ἡ «Νέα Σκηνή», μόνον τὸν Παπαγεωργίου τὸ φίλο μου γνῶριζα ἀπὸ καὶ μέσα. Ἐκάναμε μὲν ταχτικά παρὰ. Μὰς εἶχε δει μάλιστα καὶ ὁ ἴδιος ὁ Χρηστομάνος κἀνὸ διὸς-τρεῖς φορὲς ἀντάμια στὸ δρόμο. Καὶ καθὼς εἶχε περιέργεια ἐντελῶς γυναικεία, αὐτὸ δὲν τὸ ἀνῆλθε κατὲ οὐτὸ ὁ ἴδιος ἀπεκρίνας ἔλεγε μὲ περηφάνεια, πὸς ἕνας δημοφῶς προέπει νῆχ πάντα μὲν μὲ τὴς ἀρσενικὲς καὶ θηλυκῆς ἰδιότητες — ῥώτηςσι αἰετοῦς καὶ ἔμμε πούδς εἶμαι! Ἀπλὰ τὴ τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνα ἀξιωματικό. Γ' αὐτὸ, ὅταν καμμιὰ φορὰ ὁ Παπαγεωργίου ἀργούσε νὰ πῇ στὴν πρῶτα, ὁ Χρηστομάνος θύμωνε καὶ ἔλεγε στοὺς ἄλλους μύστες τῆς «Νέας Σκηνῆς», τὸ Λεπενιστὴ, τὸ Λόντα, κλπ.:

—Ὁ Παπαγεωργίου θὰ εἶνε μὲ τοὺς φίλους του τοὺς ἀξιωματικούς. Μὰ στὸ Θεὸ σας, τί νὰ λῆ μὲν τοὺς; Καὶ τί μπορεὶ νὰ πῇ κανεὶς μ' ἕνα ἀξιωματικό;

Τὸ ἔμαθα κ' ἐγὼ αὐτὸ καὶ τότε εἶπα μέρα μου μ' ὄλο τὸ νεανικὸ ἐγὼτισμὸ ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, τὸ φρεμένο μὲ μὲγάλα καὶ ἀρταστὰ ὄνειρα: «Ἐγὼ ἴσως δικαίω, γιὰτὶ δὲν ἔξερα πὸς εἶμαι» μὰ δὲν ἦ ἀρχὴσι καὶ παυτὴ ἔργο μου καὶ τότε θὰ δῇ ὁ Χρηστομάνος τί λέει ἕνας ἀξιωματικό;

Ὅταν ἀργότερα βγῆκα κ' ἐγὼ τελειωτικὰ στὸ θέατρο καὶ γνῶρισα τὸ Χρηστομάνου καὶ ἔκανα ταχτικά παρὰ μὲν τὸν, ἡ «Νέα Σκηνή» δὲν ὑπῆρχε δυστυχῶς πειὰ. Μὰ ὁ Χρηστομάνος εἶχε ἀρῆσει τὴ σφραγίδα τῆς μεγάλῃς προσωπικότητάς του σὲ κάθε σερικὴ ἐμφάνισι. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Κυβέλη, τὸ πλάσμα του, πὸν μὲρα μὲ τὴ μέρα ἐξελισσόταν καὶ θαυματοποιήσε, ἡ ἐπιδρασί του ἦταν φανερὴ σὲ κάθε θεατρικὴ ἐκδήλωσι, ἀκόμη καὶ σὲ ἐπιθεωρήσεις πὸν παῖζαν τοῦσαν. Μὰ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ παίζονταν τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἐπιθεωρήσεις; Καὶ ὁμοίως καὶ αὐτὲς ἀνεβαίναν στὴ σκηνὴ μὲ γοῦστο, τὸ γοῦστο τοῦ Χρηστομάνου.

Ναί, αὐτὸ εἶνε τὸ παράδοξο, πὸς ὕστερα ἀπὸ τὴς ἀλημονῆς ἐκείνης προσπάθειες, τοῦ «Βασιλικοῦ Θεάτρου» καὶ τῆς «Νέας Σκηνῆς», πὸν ἐπαίχτηκε Γκαίτε, Γκριπλάντσερ, Χάουμαν, Ἰφην, Τολστόι, πέσαμε ἔξωκα σὲς ἐπιθεωρήσεις καὶ τὰ ἐλαφρότερα Γαλλικὰ ἔργα τοῦ μουλιερά. Ἐκεῖ πὸν τὸ θέατρο μᾶς πετοῦσε στὰ ἴμνη καὶ εἶνε παρὰστῶσις καλύτερες ἀπὸ τὴς Παριζιάτικες τοῦ Ἀντονάν. ἔξωκα, σὺν νὰ κοροδοῖται, ἔπεσε διὰ μᾶς μὲ κομμένα τὰ φτερά καὶ κυλιστῆκε στὴ λάσπη τῶν δρόμων. Γιὰτὶ διὸς ἡ ἀπότομη αὐτὴ μεταστροφὴ: Ἄν παρακολουθῶσιμε διὸς καλύτερα καὶ ἀπὸ πὸν κοντὰ τὰ πράγματα, θὰ δοῦμε πὸς ἡ ἀλλαγὴ δὲν ἦταν καὶ τόσο ἀπτότου. Ἰσως θὰ δοῦμε πὸς οἱ Οἰκονόμου καὶ οἱ Χρηστομάνου, αὐτοὺς πὸν ἀνέβασαν τὸ Νεοελληνικὸ θέατρο, σὲ κάποιο θῆος, αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἔφεραν σ' αὐτὸ καὶ κάποια ἔλα.

Ὁ κ. Νίκος Παπαγεωργίου.

ΕΠΟΠΟΙ'Α ΤΟΥ 21 ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

Η ΕΠΟΠΟΙ'Α ΤΟΥ 21 ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1822 συνήλθε ἡ πρώτη Ἐθνοσυνέλευσις Ἐπαναστάσεως καὶ ἐκήρυξε τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Τὸ Φεβρουάριον τοῦ 1828 ὁ Ἰδρωτὶ πῆρε στὰ χεῖρα τοῦ ἕνα ἑσπέρου καὶ ἔδωκε στοὺς στρατιώτες του τὸ σύνθημα τῆς καταστροφῆς τῆς Πελοποννήσου.

Τὸν Ἰανουάριον τοῦ ἴδιου ἔτους κατέλειψε ὁ Καποδίστριας τὴν Ρωσσίαν στὸ Ναύπλιο ὡς κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος.

Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1798 διὰ προδοσίας τοῦ Δημητρίου Οἰκονομοῦ, ἀπὸ τὴν Κόκκινη, συνελήφθη καὶ ἐφινάκισθη ἀπὸ τῆς Αὐτοκρατορίας Κιθωνήσεως ὁ ἐθνοκράτης Ρήγας Φεραίος.

Τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1821 ἡ νῆσος Σπέρσα ἐκήρυξε τὴν ἐπανάστασιν κατὰ τὸν Τούρκον.

Τὸν Μάρτιον τοῦ 1829 ὁ Καραϊσκάκης ἀπέκρουσε τὴν ἐπιθεσιν τοῦ Ρεῖτ πασά, παρὰ τὸ Κερατσίνι.

Τὸν Μάιον τοῦ 1830 ἀπέθανε στὴν Τεργέστη ὁ αἰετοκράτης διδάκαλος τοῦ Γένους Μ. Κωμῆς.

Τὸν Ἰούνιον τοῦ 1825 ὁ Ἰδρωτὶ εἰσέβαλε στὴν Τριπολιτσά.

Τὸν Ἰούλιον τοῦ 1827 ὁ Γκούρας ἐπεχείρησε ἡρωικῶς ἐκὼν καὶ κατεδίωξε τοὺς ἐχθρούς του μέχρι τῆς μονῆς Περδικαίων.

Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1823 ὁ στρατὸς τοῦ Δραμάκη ἐπληρώθηκε μὲ τοὺς Ἑλληνας καὶ μεταφέρθηκε στὴν Πάρα.

Τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1827 οἱ ἐν Ἐρμιόνη Ἑλληνας ἀπερρίπτοντες ἔβλεξαν πρὸς τὸν Γ. Σπῆριν, ἡγέτην τὸν Ν. Σπηλιόπουλ καὶ φρουροῦ τοῦ Νικητοῦ.

Τὸν Μάρτιον τοῦ 1826 οἱ πολιορκιούμενοι κάτοικοι τοῦ ἐπικρατοῦ ἔζησαν κ' ἔλαβαν τὴν ἀδεια νὰ φύγουν διότι, ἐκτὸς ἀπὸ μὴ ὅραια κατέβηκα, πὸν τὴν ἐκάρτησε ὡς λεία πρὸ Ἰδρωτι.

Τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1824 ἀπέθανε στὸ Μεσολόγγι ὁ μέγας ποιητὴς καὶ φιλέλληνας λόγιος Βύρων.

Τὸν Μάιον τοῦ 1821 οἱ Ἑλληνας στόλαρχοι, ἀναχωρήσαντες ἀπὸ τὴ Χίο, συνήρτησαν διὸ Τούρκικα πλοία καὶ ἔβλεψαν διὸς τοὺς ἐπιδάτας τὸν γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν τὸν θάνατον τοῦ Πατριάρχου Ὠρηγόριου.

Τὸν Ἰούνιον τοῦ 1822 ὁ Κανάρης πυρπολῆσε στὴ Χίο τὴν ναυστάδα τοῦ Καρα-Ἀλή.

Τὸν Ἰούλιον τοῦ 1822 ὁ Ρεῖτ πασά, ἔξωρθε ἐκ τῆς Ἀρῆς, κατετρόπωσε στὸ Πέτα τοὺς ἀντιπάλους του Ἑλληνας καὶ φιλέλληνας.

Τὸν Αὐγουστον τοῦ 1826 ὁ Κιωνταχὴς ἐκνέρισε τὰς Ἀρῆς καὶ ἐτοιμάζονταν νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῆς Ἀχαιοῦ.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1826 κατέλειψε στὰ ἑλληνικὰ γὰρ καὶ τὴ διοίκησιν τοῦ Ἀσπγγος, ἡ φρεγάδα «Καρτερ» καὶ ἔφυγε τὴν Ἑλληνικὴ σημαία.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1826 κατέλειψε στὰ ἑλληνικὰ γὰρ καὶ τὴ διοίκησιν τοῦ Ἀσπγγος, ἡ φρεγάδα «Καρτερ» καὶ ἔφυγε τὴν Ἑλληνικὴ σημαία.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1826 κατέλειψε στὰ ἑλληνικὰ γὰρ καὶ τὴ διοίκησιν τοῦ Ἀσπγγος, ἡ φρεγάδα «Καρτερ» καὶ ἔφυγε τὴν Ἑλληνικὴ σημαία.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1826 κατέλειψε στὰ ἑλληνικὰ γὰρ καὶ τὴ διοίκησιν τοῦ Ἀσπγγος, ἡ φρεγάδα «Καρτερ» καὶ ἔφυγε τὴν Ἑλληνικὴ σημαία.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1826 κατέλειψε στὰ ἑλληνικὰ γὰρ καὶ τὴ διοίκησιν τοῦ Ἀσπγγος, ἡ φρεγάδα «Καρτερ» καὶ ἔφυγε τὴν Ἑλληνικὴ σημαία.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1826 κατέλειψε στὰ ἑλληνικὰ γὰρ καὶ τὴ διοίκησιν τοῦ Ἀσπγγος, ἡ φρεγάδα «Καρτερ» καὶ ἔφυγε τὴν Ἑλληνικὴ σημαία.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1826 κατέλειψε στὰ ἑλληνικὰ γὰρ καὶ τὴ διοίκησιν τοῦ Ἀσπγγος, ἡ φρεγάδα «Καρτερ» καὶ ἔφυγε τὴν Ἑλληνικὴ σημαία.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1826 κατέλειψε στὰ ἑλληνικὰ γὰρ καὶ τὴ διοίκησιν τοῦ Ἀσπγγος, ἡ φρεγάδα «Καρτερ» καὶ ἔφυγε τὴν Ἑλληνικὴ σημαία.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1826 κατέλειψε στὰ ἑλληνικὰ γὰρ καὶ τὴ διοίκησιν τοῦ Ἀσπγγος, ἡ φρεγάδα «Καρτερ» καὶ ἔφυγε τὴν Ἑλληνικὴ σημαία.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1826 κατέλειψε στὰ ἑλληνικὰ γὰρ καὶ τὴ διοίκησιν τοῦ Ἀσπγγος, ἡ φρεγάδα «Καρτερ» καὶ ἔφυγε τὴν Ἑλληνικὴ σημαία.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1826 κατέλειψε στὰ ἑλληνικὰ γὰρ καὶ τὴ διοίκησιν τοῦ Ἀσπγγος, ἡ φρεγάδα «Καρτερ» καὶ ἔφυγε τὴν Ἑλληνικὴ σημαία.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1826 κατέλειψε στὰ ἑλληνικὰ γὰρ καὶ τὴ διοίκησιν τοῦ Ἀσπγγος, ἡ φρεγάδα «Καρτερ» καὶ ἔφυγε τὴν Ἑλληνικὴ σημαία.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1826 κατέλειψε στὰ ἑλληνικὰ γὰρ καὶ τὴ διοίκησιν τοῦ Ἀσπγγος, ἡ φρεγάδα «Καρτερ» καὶ ἔφυγε τὴν Ἑλληνικὴ σημαία.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1826 κατέλειψε στὰ ἑλληνικὰ γὰρ καὶ τὴ διοίκησιν τοῦ Ἀσπγγος, ἡ φρεγάδα «Καρτερ» καὶ ἔφυγε τὴν Ἑλληνικὴ σημαία.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1826 κατέλειψε στὰ ἑλληνικὰ γὰρ καὶ τὴ διοίκησιν τοῦ Ἀσπγγος, ἡ φρεγάδα «Καρτερ» καὶ ἔφυγε τὴν Ἑλληνικὴ σημαία.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1826 κατέλειψε στὰ ἑλληνικὰ γὰρ καὶ τὴ διοίκησιν τοῦ Ἀσπγγος, ἡ φρεγάδα «Καρτερ» καὶ ἔφυγε τὴν Ἑλληνικὴ σημαία.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1826 κατέλειψε στὰ ἑλληνικὰ γὰρ καὶ τὴ διοίκησιν τοῦ Ἀσπγγος, ἡ φρεγάδα «Καρτερ» καὶ ἔφυγε τὴν Ἑλληνικὴ σημαία.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1826 κατέλειψε στὰ ἑλληνικὰ γὰρ καὶ τὴ διοίκησιν τοῦ Ἀσπγγος, ἡ φρεγάδα «Καρτερ» καὶ ἔφυγε τὴν Ἑλληνικὴ σημαία.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1826 κατέλειψε στὰ ἑλληνικὰ γὰρ καὶ τὴ διοίκησιν τοῦ Ἀσπγγος, ἡ φρεγάδα «Καρτερ» καὶ ἔφυγε τὴν Ἑλληνικὴ σημαία.

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΟΤΑΝ ΤΑ ΦΥΛΛΑ ΠΕΣΟΥΝΕ...

(Τὸ ΣΤΕΚΚΕΤΤΙ)

Ὅταν τὰ φύλλα πέσουνε κ' ἐρθεῖς γιὰ νὰ ζητήσης τὸ μαριονέτο μου σταυρὸ στα εἴπια τοῦ θανάτου, σὲ μὴ γωνία θὰ τὸν εἶδῃς, κόρη, καὶ μὴ θαυμάσεις καὶ φτωχόμενα ἀντὶ πολλὰ θὰ βροσκοντα σὺν τῷ.

Γιὰ τὰ καλλιά σου τὰ ξανθὰ νὰ δροῖς τὰ λουλούδια πὸν ἀπ' τὴν καρδιά μου φύτρωσαν καὶ νὰ μὴν τὰ διαλέξῃς. Ἐν' ὅσα σκέφτηκα γιὰ σέ, γ' ἄγραφα τὰ τραγούδια, εἶνε τοῦ ῥωτος αὐτῆς ὅσες δὲν σοῦτα λέξεις.

ΤΡΙΟΛΕΤΟ

(Τὸ G. MARIBON)

Ἡ πρώτη μέρα τοῦ μηνὸς Μαῖου ἦταν ἡ πρὸ μακαρία στὴ ζωὴ μου. Σὲ εἶδα καὶ σ' ἀγάπησα, ψυχὴ μου, τὴν πρώτη μέρα τοῦ μηνὸς Μαῖου.

Ἰδέα πὸν μοῦ ἐγεννήθη, σκοποῦ θέλον! Σ' ἐσὲ ἀν' ἀρέσει αὐτὸ, Σινδία, ψυχὴ μου, ἡ πρώτη μέρα τοῦ μηνὸς Μαῖου ἦταν ἡ πρὸ μακαρία στὴ ζωὴ μου...

ΜΕ ΦΙΛΗΣΕ

(Τὸ ALFIERI)

Γάλα στὶς φλέβες μου θεοῦ, γλυκύτατον ἐχθρὸν κ' ὅλη ἡ καρδιά μου κολυμᾶται στὸν μέλιτος τοῦ κόμης. Ὁ πάγος πὸν στὰ μέλη μου καθόταν ἐδιδόθη καὶ στὴ χαρὰν ἐδάρκε γλῶσσά τοῦ βίου τὸ νῆμα.

Ὅλες ἡ πίκρες, τὰ δεινὰ πὸν μέρα στὴν καρδιά μου ἔχον φουλίαν, πετάζονε κ' ἡ πίκρες γλυκαῖσαν, καὶ τὰ φαρμάκια ἀθάνατο νερὸ στὰ σοῦκα μου γίναν, κ' ἡ φλόγες βλες τὸν μὲ μὴ πνοὴ σβουτῆκαν.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΩΝ

ΑΠΟ Τ' ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΑΡΑΣ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΚΓ'.

ΙΣ το μέρος αυτό των «Απομνημονευμάτων» της, η Σάρα Μπερνάρ διαγίνεται την καλλιτεχνική περιόδειά της στην Αμερική και ιδιαίτερος την επίσκεψή της στον μεγάλο Αμερικανό εφευρέτη Έντισον.

«Έφωνα από το Μέινο Πάρκ —έξακολουθεί η περιήγησή καλλιτέχνις— στις τέσσερες το πρωί. Αυτή τη φορά, ολόκληρη η ξεροχή, οι δρόμοι κι' ο σταθμός φωτιζόντουσαν από τ' ανακτόματα φώτα που είχε ανάψει προς τιμήν μου ο μέγας σοφός κι' έβλεπαν την εντύπωσή πως ήταν ημέρα.

Αλήθεια, τί περιέργη υποβολή που δημιουργεί το σκηνάκι! Προηγούμενος ο δρόμος μου φαινόταν ατελείωτος, κατωμαγμένος κι' αδιάβατος. Τώρα όμως, που τον φώτιζαν τα φώτα του Έντισον, μου φάνηκε —όπως άλλωστε ήταν και πραγματικά— συντομώτατος και θαυμαστός στο σκηνικό του...

Ήμουν κυριολεκτικώς μεθυσμένη από θαυμασμό για τις εφευρέσεις του μεγάλου αυτού σοφού. Είχα γοητευθεί απ' τη χάρη του, τη δειλία του, την εγγενεία του και για τη βαθιά του αγάπη προς τον Σαίξπηρ.

Την επομένη, ή μάλλον την ίδια μέρα, γιατί ήταν πενήν τέσσερες το πρωί, έφευγα για τη Βοστώνη. Κοιμήθηκα μέσ' στο τραίνο και δεν ξύπνησα παρά όταν είχαμε φτάσει σταί στην πόλη αυτή. Απειροπλήθος μ' έπεριμενε στο σταθμό: δημοσιογράφοι, πολλοί περιεργοί και περιεργές, οι οποίοι είχαν μαζευτεί εκεί μόνο για να ιδούν, χωρίς κανένα ένθουσιασμό.

Η συγκέντρωση αυτή του πλήθους ήταν απλόχερος δικαιολογημένη, αφού εγώ ήμουν εκείνη που επί ένα μήνα τώρα απασχολούσα την κοινή γνώμη της Νέας Υόρκης. Με είχαν κυριεύσει και δοξάσει τόσο... Άλλοι πότες βρομερές και ήλιθιες συκοφαντίες δεν είχαν κυκλοφορήσει εις βάρος μου!... Άλλοι κατηγορούσαν και άλλοι επεδουλούσαν την περιφρόνηση, με την οποία είχα αντιμετώπισει όλες αυτές τις βρομερότητες!... Όλοι τέλος ήξεραν ότι είχα θριαμβώσει έναντιόν πάντων.

Οι κάτοικοι της Βοστώνης ήξεραν ακόμα, ότι οι ιεροκήρυκες είχαν ανέβει στους βήκονες για να διαλαλήσουν στους Αμερικανούς, ότι με είχε στείλει ο παληός κόσμος για να διασφείρω το νέο, ότι η τέχνη μου ήταν δημιουργήμα του διαβόλου, κτλ. κτλ.

Τα ήξεραν λοιπόν όλ' αυτά οι κάτοικοι της Βοστώνης και ήθελαν να ιδούν με τα μάτια τους τι πράγμα ήμουν τέλος πάντων! Έγώ διέσχισα όλο αυτό το ψυχρό πλήθος με τη συνθηματική μου απάθεια. Την στιγμή ακριβώς που ανέβαινα στο άμαξι μου, μία κυρία με πλησίασε και μου είπε:

—Καλώς ώρισατε στη Βοστώνη, κυρία! Καλώς ώρισατε, κυρία...

Και μου έδωσε το χεράκι της, ένα χεράκι δημοφιλές και κομψό, όπως άλλωστε είναι τα χέρια όλων των Αμερικανιδών. Αμέσως και πολλές άλλες κυρίες με πλησίασαν και, χαμογελώντας, επανέλαβαν τη χειρονομία της.

Αυτό κι' έκανε να σηματοδοτήσω τη Βοστώνη... Ωστόσο, για μία στιγμή, κυριεύθηκα από πραγματική μανία, βλέποντας απ' τη δάχη μέσα στο άμαξι μου ένας θαυμάσιος ρεπόρτερ. Αυτό ξεπερνούσε κατά κάθε όριο.

Εσπρωξά αμέσως τον γελοίο αυτό δημοσιογράφο, ο οποίος ασφαλώς θα σωριάζονταν βαρύν

κάτω από δρόμο, αν δεν τον κρατούσε απ' το γαζάκι ο δημοσιογράφος μου.

Ωστόσο αυτός, σαν να μην είχε συμβεί τίποτε, μου άπλωσε την αλλόκοτη ερώτηση:

—Ποιά ώρα θα πάτε αύριο στη γάλανα;
—Εγώ τον κτύπησα κατάπληκτη. Μιλούσε θαυμάσια για γαλάνα.
—Σίγουρα θα είναι τρελός, είπα στον δημοσιογράφο μου, το Ζάρρετ.

—Όχι, κυρία! φώναξε ο δημοσιογράφος, ο οποίος με άκουσε. Δεν είμαι τρελός. Θα ήθελα μόνο να μάθω ποιά ώρα αύριο το πρωί θα πάτε στη γάλανα... Θα ήσαν μάλιστα πρωτιμώτερο να πάτε εσείς, γιατί υπάρχει φόβος να φορήσει τη νύχτα και θα ήσαν καμιά φορά την επισκεφθήτε, όσο αντανέει ακόμα...

Καθώς μιλούσε έτσι ακατάληπτα, ο δημοσιογράφος είχε μασκαδωθεί, κοντά στο Ζάρρετ, ο οποίος εξακολουθούσε να τον κρατάει απ' το λαιμό, φοβούμενος μήπως πέσει έξω απ' τ' άμαξι.

—Μά, κύριε! φώναξε. Τι είν' αυτή η ιστορία της γάλανας;
—Αχ! κυρία! μου απάντησε. Προέκυψε για ένα κίτς τρέσιου, μοναδικό... Πολλοί άνθρωποι εργαζόντουσαν νύχτα και μέρα για να σπάσουν τον πάγο γύρω του...

Καθώς όμως μιλούσε, στηλόθηκε στον Άναβαίηρα, έπαισε τον άμαξα και του φώναξε:

—Στάσου! Στάσου λοιπόν!... Έ! Έ! Έρρώ, έ! έ!... Νά τος, κυρία, νά τος!...

Το άμαξι είχε σταθεί. Και, χωρίς να χάνη καρδιά, ο δημοσιογράφος πήδηξε έξω κι' έσπρωξε μέσ' στο λαντό μου έναν κατό και τεράστιο άνθρωπο, μ' ένα πελώριο διαμάντι στη γραβάτα του. Ο άνθρωπος αυτός δεν ήξερε ούτε λέξη γαλλικά, με εγκαταστήσε κι' όλη του την άνεση κοντά στο Ζάρρετ, ενώ ο ρεπόρτερ, ο οποίος είχε ξαναμεινέ κι' αυτός, στεκόταν σχεδόν μετέωρος.

Είχαμε φύγει στις τρεις απ' το σταθμό και φτάσαμε στο ξενοδοχείο της Βανδύμης, όπου διημέρευα.

Ήταν πολύς κόσμος εκεί, όποιος περιέμενε την άφιξή μου κι' εγώ ντυσμένη πραγματικά για τον καινούργιο σύμφυτό μου.

Όταν έμπηκα στο δωμάτιό μου, έβλεπα κατάπληκτη βιβλιοθήκη: τους όραματικούς πίνακες με τα οποία ήταν στολισμένο. Έξωφρασα μάλιστα στον ιδιοκτήτη του ξενοδοχείου το φόβο μήπως πλητεί τίποτε απ' αυτά. Βούκισε όμως μου απάντησε:

—Ο Χ. Χ., στον οποίο ανήκουν όλ' αυτά τα πράγματα, θέλει να τα βλέπετε καθ' όλη τη διάρκεια της διαμονής σας εδώ. Όταν μάλιστα του εξέφρασα τον έδιο με σας φόβο, μου απάντησε ότι δεν τον νοιάζει καθόλου κι' απ' το υπό τ' αλέφρον.

Κι' όμως μεταξύ των πινάκων υπήρχε ένας υπέροχος Μιλλέ, τον οποίο θα ήθελα πολύ ν' άποκτήσω. Αφού ευχαίσινα τ' άποκτήσω γήματα αυτά, ζήτησα απ' το σύμφυτο του δημοσιογράφου να μου εξηγήσει την ιστορία της γάλανας. Ο Έρρώκος Σμιθ —έπει τον έλεγαν— μου είπε τότε πως ήταν ιδιοκτήτης μερικτών αλκοολικών πλινθίων. Ένα λοιπόν απ' τα πλινθία αυτά είχε αιχμαλωτίσει μία φάλανα, που είχε ήδη χωμένη δύο καμμάτια στα πλινθία της. Το φτωχό κίτς, εξαναγκασμένο, οδήγηθηκε έτσι ως το λιμάνι της Βοστώνης.

Τώρα για ποιά λόγο ο άνθρωπος αυτός ήθελε να εκμεταλλευθεί συγχρόνως την αιχμαλωσία της φάλανας και την άφιξή μου στην πόλη του, ούτε κι' εγώ δεν ήξερα. Μά έπαινε τόσο πολύ να την έδω, ώστε την άλλη μέρα το πρωί, στις έφτι, ενώ έπεφτε με παγών

Η Σάρα Μπερνάρ στο ρόλο της Αυτοκρατειρας Θεοδώρας.

μήν βροχή, πενήντα άνθρωποι ανέβηκαμε σ' έφτι άμαξια για να εκμεταλλευθούμε τη γάλανα.

Όταν φτάσαμε στην προαμιά, μ' έπεριμεναν εκεί όμορφες κόρες και πολλοί ρεπόρτερ. Μά πριν προφτάσει να με πλησιάσει κανένας ο Έρρώκος μ' έπιασε απ' το χέρι και διασχίζοντας γρήγορα το πλήθος κι' οδήγησε σε μία σκάλα, που ήταν ανοικτή στην πόλη πλινθίων της γάλανας. Μ' ανάγκασε σχεδόν διά της βίας να την ανέβω κι' έτσι βρέθηκα επάνω στο κίτς, το οποίο άνετνεε ακόμα... Δεν ήξερα κι' εγώ γιατί, ξαπλωθίκα για μία στιγμή στη σπονδυλική του στήλη.

Μά όταν σηκώθηκα, είδα ότι και πολλοί άλλοι είχαν ανέβει επάνω, οι οποίοι με παρακαλούσαν ν' άποσπάσω απ' τα πλινθία του κίτς μία απ' τις μικρές αυτές πιαλένες, που χρησιμοποιούνταν για τους κορσέδες των γυναικών. Στην άοχη δίσταση, μ' έπιασε το χέρι και πονέσει. Μά η έμπιστη των Αμερικανών είναι πάντα που σ' αναγκάζει ή να φορήσει σαν Αμερικανός, ή να υποταχθεί. Έτσι στο τέλος άπέσπασα απ' το πλινθίο της γάλανας μία μικρή πιαλένα και κατέβηκα κάτω, με το θλιβερό μου πρόσωπο στα χείλη, έξω φρενών από τα νεύρα μου.

Τα είχα προ πάντων με τον γελοίο αυτό Σμιθ. Κλείστηκα μόνη μου στο άμαξι μου κι' όταν ξαναγύρισα στο ξενοδοχείο μου ξαπλώθηκα στο κρεβάτι μου.

Μά σε λίγο ένας διαβολικός θόρυβος από τύμπανα, τρομπέτες και άλλα όργανα με ξύπνησε. Πεπάτημα αμέσως στο παράθυρό μου κι' είδα στο δρόμο ένα πελώριο άμαξι περιτολισμένο από μία σποδεία μαύρων κι' επάνω σ' άμαξι αυτό μία άσπρια ρελιάνα χροματιστή, τερατώδη, που με παρίστανε ολόκληρο επάνω στη γάλανα. Απ' πίσω πήγαινε ένα πλήθος ανθρώπων, οι οποίοι κρατούσαν ελιγγραφές συντεταγμένες έτσι:

ΕΛΑΤΕ ΝΑ ΔΗΤΕ

το πελώριο κίτς που σκότωσε

Η ΣΑΡΑ ΜΠΕΡΝΑΡ

βγαίνοντας του πιαλένες για τους κορσέδες της, τους όποιους της κατασκευάζει

Η Χ. ΑΙΑΥ ΝΩΕ, οδός... αριθ...

Έγινε αμέσως χλωμή σαν πεθαμένη. Τα όπλα μου χτυπούσαν από μανία. Δεν μπορούσα ν' άρθρώσω λέξη.

Η λύσσα μου αυτή δεκαπλασιάστηκε, όταν την ίδια στιγμή είδα την πόρτα μου ν' άνοιξη και να παρουσιάζεται χαμογελώντας ο Έρρώκος Σμιθ. Τού έδωσα αμέσως ένα χαρτί και, σπρωχόντάς τον έξω, κλειδώθηκα μέσα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η Συνέχεια.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

ΠΑΡΑΔΟΞΟΙ ΦΟΡΟΙ

Ίδου μερικοί παράδοχοι φόροι, οι οποίοι επεβάλλοντο στους διαφόρους λαούς της Εύρώπης κατά τον μεσαίωνα:

Στη Γαλλία, επί της βασιλείας του Λουδοβίκου ΙΑ', όποιος έμεινε στην πρωτεύουσα, έχοντας μαζί του πύθρο, αντί να πληρώσει δίδα, υποχρεωνόταν να βάλλη τον πύθρο να χορήγη προς διασκέδαση των πολιτών.

Οι Ιουδαίοι, οι οποίοι κατά τον μεσαίωνα ήσαν παντού άποδιοπομπία, όποτες έπρόκειτο να περάσουν από δημόσιους δρόμους, υποχρεωνόταν να βάζουν τα παπούτσια πάνω στο κεφάλι τους και να άπαγγέλουν το «Πάτερ ήμών».

Σε πολλά μέρη της Γαλλίας, οι δουλοπάροικοι είχαν υποχρέωση να παρίσταναν μία ώρισιμένη μέρα κάθε χρόνο κάτω απ' τα παράθυρα να παρίσταναν τον κατό και να κάνουν μορφασιούς ή να ρίχνουν πέτρες στα τών κατόν των και να κάνουν μορφασιούς για ν' αναγκάσουν τους βασιλιάδες των χαντακών των περιχώρων για ν' αναγκάσουν τους βασιλιάδες τους να χάσουν, να σωπάσουν!

Στη Βοτανία πάλι, οι χωρικοί είχαν υποχρέωση να παρουσιάζουν τον στον ήγούμενο ενός μοναστηριού του τόπου τους τον Βενεδικτίνον, φέρνοντας ο καθένας ένα βασιπό καπνόν, σετασμένο μ' ένα πιάτο. Ο ήγούμενος ήταν καθισμένος σ' ένα τραπέζι κι' οι χωρικοί, πλησιάζοντας, του έβριζαν το καπνόν κάτω απ' τη μύτη για να το μυρίστη... Κατόπιν γύριζαν στα σπίτια τους με το καπνόν άπείραχτο και το έτρωγαν μαζί με τους συγγενείς των, στην ύγαιά του ήγούμενου!

ΤΑ ΛΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Η οικονομία του Θ. Δηληγιάννη. Η γάτα του ύπουργείου των Οικονομικών και τα ποντίκια. Ένας θαυμαστικός στίχος του Συνεδιού. Ο βουλευτής κ. Κορής και τ'... αλάτι του. Ένα τηλεγράφημα στον άνεψιό του. Τά δανεικά κι' άγύριστα. Η πρώτη θεατρική παράστασις. Το θέατρο και η γυναίκες προ έκαστο έτών, κτλ. κτλ.

Όταν ο μακαρίτης Δηληγιάννης ήταν ύπουργός των Οικονομικών, θέλησε να κόψει —σαν καλή ώρα σήμερα— οικονομίες στον κρατικό προϋπολογισμό.

Έπειδή όμως ήταν άνθρωπος απλαχνός και δεν ήθελε να κόψει το μισθό κανενός υπαλλήλου, άποφάσισε να περικόψει μόνο ένα κονδύλιο 15 δραχμών που διατίθετο για την προφοδσία της γάτας του ύπουργείου.

—Νά σου πω, φίλε μου, είπε στον άρμόδιο υπάλληλο. Άν υπάρχον ποντίκια στο ύπουργείο, ή γάτα μας θα ήχη την προφή της. Άν δεν υπάρχον ποντίκια, τότε ή γάτα δεν μ' έσχεζέται...

Ο μακαρίτης ποιητής Παναγ. Συνεδιού έχει γράψει χιλιάδες στίχων. Ένας όμως από τους πιο καλούς, είναι ο έξης:

Άνοιξε γη τα σπλάχνα σου
και δέξου τα δικά μου.

Ο θαυμασμός αυτός στίχος του Συνεδιού υπάγεται σ' ένα ποίημα, το οποίο έγραψε ο ποιητής όταν πέθανε το παιδί του.

Λένε, ότι ένας από τους πιο έξυπνους κι' ετοιμολόγους βουλευτές της σημερινής Βουλής, είναι και ο κ. Κορής.

Για τον κ. Κορή, οι πατριώτες του δηγοούνται πολλά.

Μία φορά, π.χ. κάποιος άνεψιός του, όνομαζόμενος Παπαδάκης, τον όποιο έσπούδαζε ο ίδιος, γυρίζοντας απ' την Αθήνα στο Ηράκλειο, για να κατεβή έκαιθεν στο Λασιθί, του έτηλεγράφησε μόλις έφθασε στο Ηράκλειο:

«Άποστείλατε χιλιάς δραχμές διά να μεταφέρω τας άποσκευάς μου».

Ο κ. Κορής όμως δεν τον απάντησε.

Ο άνεψιός έσπευσε τότε και δεύτερο και τρίτο τηλεγράφημα, όποτε ο κ. Κορής του άπάντησε τηλεγραφικώς:

Παπαδάκη, Ηράκλειο.

«Έγκαταλείψατε άποσκευάς».

ΚΟΡΗΣ

Ο κ. Κορής έχει βαφτίσει πολλά παιδιά στο νομό του κι' έτσι έχει εκατοντάδες «συντάκτον», δηλαδή κομπάρσων. Έννοείται, ότι όλοι αυτοί οι κομπάρσοι ζητούν πάντοτε κάτι από το «συντάκτο των» κι' ο κ. Κορής δεν άρνείται. Μερικοί του ζητούν και χαμιάτα.

Ένας απ' αυτούς μάλιστα τον στενοχωρούσε κάποτε κάθε ημέρα, ζητώντας του δανεικά κι' άγύριστα.

Μία απ' τις πολλές φορές που ζήτη ο κ. Κορής:

—Δεν έχω δανεισμό να σου δώσω άλλα, σύντακτε.

—Γιατί;

—Κότταξα στα κατσίκατά μου κι' είδα ότι είμαι έξοφλημένος.

—Έξοφλημένος! Τι έξοφλημένος!

—Νά. Κατσίκατά την περιουσία μου και τους συντάκτον μου.

Είδα λοιπόν ότι σε κάθε σύντακτο μου άναλογούν 500 δραχμές απ' την περιουσία μου. Τώρα σου άναλογούσαν κι' έσένα και τις τρεις...

Η πρώτη ελληνική θεατρική παράστασις δόθηκε κατά τη διάρκεια της Ελληνικής Επαναστάσεως, το Μάρτη του 1825, στην Τήνη. Στην παράστασι αυτή παίζονταν τα ηρωικά δράματα «Μέσσης Μπότσαρης» και «Μεγαλοήτης» και έλαβαν μέρος η κυρία Βασιλάκη, ή δεσποινίς Πούρο και οι Παζιμάδες και Σιγάλας.

Ο πρώτος όμως ταπεινός έλληνας θεατρός σηματοποίησε και πρωταγώγος άσπότερα στη Σκω με θισαρχή τον Κρυμάν, άδελφό του άλλου θεατράρχου Αθηνών. Στο θέατρο αυτόν έλαβαν μέρος πάλι ο Παζιμάδης και Σιγάλας, αλλά δεν θέλησε να σηματοδοτή κανένα γυναίκα.

Κάποτε ο Μ. Αλέξανδρος άπέλησε τον φιλόσοφο Αγάρα, ότι θα τον κρεμάσει. Τότε ο φιλόσοφος του έδωσε την ακόλουθη άσπμνημένη απάντηση:

—Αδές τις φόβες να τις κάνης στους άμαξείς. Έμένα μου είνε αδιάφορο αν θα σπείσω από πάνω ή από κάτω απ' τη γη!

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΙ

Με τον περίεργο τίτλο «Το Μυστήριο και η Μοίρα» άρχισε να εκδίδεται τελευταία στο Παρίσι ένα Γαλλικό περιοδικό, με περιεχόμενο έντελως πνευματικό και... μαγικό. Από το περιοδικό αυτό μεταφράσαμε εδώ μερικά αξιοπερίεργα κομμάτια, σχετικά με την επιτυχία στη ζωή, τα οποία ασφαλώς θα σας προκαλέσουν ζωηρό ενδιαφέρον.

ΠΩΣ ΝΑ ΝΙΚΑΤΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΑΣ

Αν θέλετε να επιβληθείτε στον εαυτό σας και να επιτύχετε σε κάποιο διάβημα, το οποίο θεωρείτε πολύ δύσκολο και δυστάξετε πολύ να το κάνετε, σταθείτε μπροστά σ' ένα καθρέφτη και κυτταζήτε κατάματα, αναπνεύοντας ήρεμα και βαθειά. Πρέπει όμως το δωμάτιο, στο οποίο θα βρίσκεστε, να είναι άμυδρά φωτισμένο. Καθώς λοιπόν θα κυττάξετε επίμονα τα μάτια σας μέσα στον καθρέφτη, σιγά-σιγά η ίδια σας εικόνα θ' αρχίσει να γίνεται άοριστη και συγκεχυμένη. Τότε να προσέχετε δυνατά και τονίζοντας καλά κάθε λέξη, τα λόγια που θέλετε να πείτε για να πραγματοποιηθεί το διάβημά σας και τα οποία διατάξετε να εκστομίζετε στους άλλους.

Θά επαναλάβετε επί μια εβδομάδα αυτό το γύμνασμα, μία φορά την ημέρα, και θ' απορροήσετε στο τέλος κι' εσείς για τη θέληση και το θάρρος που θ' αποκτήσετε ξανά.

Το γύμνασμα αυτό είναι ένα θαυμαίο και άποτελεσματικότατο είδος αυθτοβολής. Δοκιμάσατέ το και θα πεισθήτε.

ΠΩΣ ΝΑ ΣΑΣ ΑΓΑΠΟΥΝ

Πρέπει, για να είμαστε ευτυχοί, να μάς αγαπούν δυο αγαπούν κι' εμείς. Για να μάς αγαπήσει όμως έρωτικά ένα πρόσωπο, πρέπει να το συνηθίσουμε πρώτα. Όπως γεννιέται πάντα από μια συνηθισμένη. Η συνηθισμένη αυτή μπορεί να προέλθει από τα φυσικά και από πόντους από τα πνευματικά μας προτερήματα, από μια εξαιρετική ευγένεια τρόπου, από ένα αξιοζήλευτο τάλαντο, από μια ενδιαφέροντα εκκεντρικότητα, ή από κάτι απροσδιόριστο και μυστηριώδες.

Μπορεί να συνηθισθεί επίσης κανείς, είτε γιατί έχει βλέμμα πολύ εκπαιδευτικό, είτε γιατί ο τόνος της φωνής του είναι γλυκός και θελκτικός. Οι αυτά τα χαρακτηριστικά έλκουν ακατανίκητα έναν άνθρωπο προς έναν άλλο ή μια γυναίκα προς έναν άνδρα.

Αλλά δεν φτάνει μόνο ν' αρέσουμε στο πρόσωπο που αγαπάμε. Πρέπει και ν' αγαπηθούμε απ' αυτό. Για να το κατορθώσουμε, πρέπει να έχουμε θάρρος, αξιοδοξία και απόλυτη εμπιστοσύνη στον εαυτό μας. Πρέπει να πιστεύουμε ότι η παρουσία μας προκαλεί το θαυμασμό και τον πόθο. Είναι αδύνατον να έχουμε την παραμικρή επιτυχία στον έρωτα, και στη ζωή εν γένει, αν είμαστε μετρίοι και δειλοί. Όταν μιλάτε με το πρόσωπο, του οποίου θέλετε να πετύχετε την καρδιά, κυττάξετέ το, όχι μέσα στα μάτια, αλλά ανάμεσα στα μάτια, εκεί που σμίχουν τα φρύδια. Κυττάξετέ το χωρίς επιμονή, ήρεμα και γλυκά και με την επιθυμία πάντα να το κατακτήσετε. Επίσης όταν δίνετε το χέρι στο πρόσωπο που θέλετε να κατακτήσετε, κυττάξετέ το πάντα με τον ίδιο τρόπο και κρατώντας όλο του σχεδόν το χέρι μέσα στο δικό σας. Πρέπει να ξέρετε ότι απογοητεύει και αποθαρρύνει μια πολύ απαλή και άτονη χειραγώγηση.

Μη διαγείρετε στο πρόσωπο που θέλετε να κατακτήσετε τις στενοχωρίες σας και τα βάσανά σας. Μη του μιλάτε με κλαμωτική φωνή. Προσπαθείτε να δείχνετε αξιοδοξος και εθιμικός μπροστά του. Χαμογελάτε του συχνά. Τίποτε δεν είναι τόσο έλκυστικό όσο ένα ήρατο χαμόγελο. Αγαπάτε τα άνθη, γιατί κι' αυτά είναι το χαμόγελο της φύσεως...

Πάρτε το πέταλο ενός λευκού ρόδου.

Σιγά-σιγά, η ίδια σας εικόνα θ' αρχίσει να γίνεται ακαθόριστη.

Πάρτε κάθε πρωί με ανοιχτά παράθυρα κατά τον εξής τρόπο:

Εισπνεύστε πρώτα με τη μύτη και με κλειστά χείλη κι' έπειτα βγάλτε σιγά-σιγά τον αέρα από το στόμα.

Αυτό θα το κάνετε έφτά φορές συνεχώς, θα σταματήσετε κι' έπειτα πάλι θα το επαναλάβετε άλλες έφτά φορές.

Είστε μια γυναικεία λίγο κομψοτική στις αρχές, αλλά πολύ φιλική. Οι άρχοντες Αιγύπτου πίστευαν ότι η γυναικεία της αναπνοής διατηρεί την όμορφη, δυναμώνει το στήθος, την δίνει και τη... θέληση.

Για να διατηρηθεί το σώμα σας νέο και δροσερό, αλείψτε το με το εξής μίγμα:

Essence de geranium 10 gr.

Essence de girofle 20 gr.

Alcool à 90° 200 gr.

Είστε μια πολύ παλιά συνταγή, στην οποία η γυναίκες απέδιδαν μαγικές ιδιότητες, γιατί είναι πολύ αποτελεσματική.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΟΙΜΑΣΤΕ ΚΑΛΑ

Για να κοιμάστε καλά, πρέπει πρώτα απ' όλα να έχετε το κεφάλι σας προς το βορρά και τα πόδια σας προς το νότο. Πρέπει επίσης να πλύνετε λίγο προς τα δεξιά, με τεντωμένα καλά όλα σας τα μέλη και με τον εγκέφαλο απηλωμένο από κάθε έννοια.

Να μην λέτε ποτέ: «Θέλω να κοιμηθώ» και να μην αγωνιάτε, στριφογυρίζοντας στο

Αγαπάτε τα άνθη.

και χωρίς να σκεπτεσθε τίποτε άλλο, παρά το πρόσωπο που αγαπάτε. «Ο έρωτας, καθώς λέει ο Αλφρέδος Ντέ Βινύ, είναι μια βίβα καλωσύνη».

Μάθετε ν' άρπασεσθε τέλεια, να πιστεύετε και να συνηθίζετε από πριν τα πάντα. Λογίστε τέλεια στο πρόσωπο που αγαπάτε, για να γίνει τέλεια κι' αυτό δικό σας.

Όλες αυτές ή συμβουλές που σας δίνουμε, βασίζονται στην ψυχολογία, στην αυθτοβολή και στην υποβολή.

Να τώρα κι' ένα μυστικό για να κερδίσετε την καρδιά του προσώπου που αγαπάτε, το οποίο εμπιστεύονται από γεννά σε γεννά ή μάγισσες της Σκωτίας:

«Πάρτε το πέταλο ενός λευκού ρόδου, το οποίο πρέπει να έχετε κόψει εσείς ο ίδιος. Τα μεσάνυχτα, όταν θα λάμψη η πανσεληνος στον οθρανό, γράψτε το όνομά σας επάνω στο πέταλο αυτό με μια σταγόνα από το αίμα σας, την οποία θα κάνετε να τρέξη κι' ένα κέντημα του άγκυθου του ρόδου. Τυλίγετε κατόπιν κυλινδρικά το πέταλο του ρόδου και το βάλετε μέσα σ' ένα γλάκιμα, το οποίο θα έχετε κατασκευάσει εσείς ο ίδιος και το οποίο θα προσέχετε, για να το φέρετε, στο πρόσωπο που θέλετε να σας αγαπήσει. Έπειτα από τρεις μέρες, το πρόσωπο αυτό θα έρθει να πιάσει στα πόδια σας και θα σας πει ότι σας αγαπά και θα σας λατρεύει σ' όλη του τη ζωή».

Πρέπει να ξέρετε σχετικά ότι τα διάφορα μάγια δεν είναι παρά ζήτημα υποβολής και μαγνητισμού.

ΠΩΣ ΝΑ ΕΙΣΤΕ ΩΡΑΙΟΙ

Και σ' αυτό το ζήτημα παίζει μεγάλο ρόλο η αυθτοβολή και η υποβολή. Μην έχετε ποτέ την ιδέα ότι είστε άσχημος. Περιπατάτε με το κεφάλι ψηλά, μη ντρέεστε ποτέ για τον εαυτό σας. Και έχετε υπ' όψη σας ότι και ο πιο άσχημος άνθρωπος μπορεί να εμφανίσει υπέροχους κυρίες μου, μην κάνετε κατάχρηση φεισφιδιών, τα οποία κοροϊίζουν και γηράσκουν πρόσωπα το δέρμα. Αναπνεύστε καθαρό αέρα και κοιμάστε πάντα όσο αργάτε ο οργανισμός σας.

Η άρχαία Αιγύπτια διατηρούσαν την όμορφιά τους, με τη γυναικεία της αναπνοής. Απ' αυτούς τους λόγους παραθήρα κατά τον εξής τρόπο:

Εισπνεύστε πρώτα με τη μύτη και με κλειστά χείλη κι' έπειτα βγάλτε σιγά-σιγά τον αέρα από το στόμα.

Αυτό θα το κάνετε έφτά φορές συνεχώς, θα σταματήσετε κι' έπειτα πάλι θα το επαναλάβετε άλλες έφτά φορές.

Είστε μια γυναικεία λίγο κομψοτική στις αρχές, αλλά πολύ φιλική. Οι άρχοντες Αιγύπτου πίστευαν ότι η γυναικεία της αναπνοής διατηρεί την όμορφη, δυναμώνει το στήθος, την δίνει και τη... θέληση.

Για να διατηρηθεί το σώμα σας νέο και δροσερό, αλείψτε το με το εξής μίγμα:

Essence de geranium 10 gr.

Essence de girofle 20 gr.

Alcool à 90° 200 gr.

Είστε μια πολύ παλιά συνταγή, στην οποία η γυναίκες απέδιδαν μαγικές ιδιότητες, γιατί είναι πολύ αποτελεσματική.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΟΙΜΑΣΤΕ ΚΑΛΑ

Για να κοιμάστε καλά, πρέπει πρώτα απ' όλα να έχετε το κεφάλι σας προς το βορρά και τα πόδια σας προς το νότο. Πρέπει επίσης να πλύνετε λίγο προς τα δεξιά, με τεντωμένα καλά όλα σας τα μέλη και με τον εγκέφαλο απηλωμένο από κάθε έννοια.

Να μην λέτε ποτέ: «Θέλω να κοιμηθώ» και να μην αγωνιάτε, στριφογυρίζοντας στο

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΜΕΓΑΛΕΙΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Μετα την κατάληψη της Πόλης απ' τους Φράγκους. Η άκμή της Κύπρου. Το τεράστιο έμπειρό της. Το νησί της όνειρω-δους ευτυχίας. Τα πλούτη των κατείκων. Τι γράφει ένας Γερμανός κληρικός που επισκέφθηκε την Κύπρο τον 14ον αιώνα. Ένα μυθώδες γαμήλιο δώρο. Χρυσές, πολύτιμες λίθοι, πολύτιμα και σπάνια προϊόντα. Οι 500 κυνηγετικοί σκύλοι του κόμπετος Γιάφρας. Κυνήγια, γκιόστρες, γλέντια, άπλεταίσεις, κτλ.

ΗΝ εποχή που οι Φράγκοι άποφάσισαν να κατέβουν στην Ανατολή και, με την πρόφαση της απελευθέρωσης του Αγίου Τάφου από τους άπιστους, έγιναν κύριοι της Κωνσταντινουπόλεως και της Ελλάδος, η Κύπρος, ένεκα της γεωγραφικής θέσεώς της, έπαιξε μιά ζωή και μιά κίνηση εξαιρετική. Και ήταν φυσικό αυτό, γιατί βρισκόταν μεταξύ της Μ. Ασίας και της Αραβικής παλαιάς, επάνω στο σταυροδρόμι δηλαδή όλων των συγκοινωνιών.

Αντί λοιπόν να ζημιωθεί από την επιδρομή των Φράγκων η Κύπρος, άπεναντίας άποχτησε μεγάλη άκμή, το εμπόριό της μεγάλωσε και ο πλούτος της ήταν πρωτοφανής. Οι έμποροι της Βενετίας, της Γένοβας, της Πίζας, της Μασσαλίας και της Βαρκελώνης — όλων δηλαδή των τότε μεγάλων εμπορικών πόλεων της Εύρώπης — άφθάνωσαν στην Κύπρο άποθήκες διαμετακομίσως των διαφόρων προϊόντων των κυριότερων χωρών της Εύρώπης. Κι' έτσι η Φαμαγούστα, η Λεμεσός, η Πάφος, η Κερύνεια και η Λευκωσία γέμισαν από ευρωπαϊκά μαγαζιά πρώτης τάξεως.

Ότε η Βενετία, ούτε η Γένοβα μπορούσαν να ύπερηφανευτούν πως είχαν καταστήματα καλύτερα από τα Κυπριακά. Τίποτα δεν έλειπε από την Κύπρο, όλα εκεί ήταν εύκολα και άφθονα. Τα ξενοδοχεία της Κύπρου και τα μαγαζιά της κατά την εποχή αυτή ήταν φημισμένα και οι ξένοι που έπηγαναν εκεί πολυάριθμοι, από διάφορα μέρη του κόσμου, έμειναν ικανοποιημένοι καθ' όλα.

Ο Γερμανός ιερομόνης Ροδόλφος ντέ Σάξ, άνωτος μεγάλης μορφώσεως και εξαιρετικής παρατηρητικότητας, ο οποίος πέρασε από την Κύπρο στα 1441, περιγράφοντας στους Άγιους Τόπους, μίς όψεις από ένα άποσπασμα περιγραφή και μαγευτικά της ευτυχίας, μέσα στην οποία έπλεε το νησί αυτό.

«Υπάρχουν στην Κύπρο, γράφει ο Γερμανός κληρικός προς τον επίσκοπο του Πάδεσβουρν, οι γενναίτεροι και πλουσιώτεροι άρχοντες του χριστιανικού. Εισόδημα τριών χιλιάδων φορηνίων κάθε χρόνο, δεν έγκριμαται εδώ πέρα περισσότερο από ένα έτησιο εισόδημα τριών χιλιάδων μάγκων στη Γερμανία. Αλλά οι Κύπριοι σπαταλούν όλα τα χρήματά τους στο κυνήγι, στις γκιόστρες (ήπαρ θύρας) και σ' άλλες άπολαύσεις. Ο κόμης της Πάφρας, τον οποίο έγνώρισα, τρέφει περισσότερα από πεντακόσια σκυλιά του κυνηγιού! Οι έμποροι της Κύπρου άποχτησαν κολοσσιαίες περιουσίες. Κι' αυτό δεν είναι διόλου καταληκτικό, γιατί το νησί τους είναι η τελευταία χριστιανική χώρα προς την Ανατολή κι' έτσι όλα τα καράβια κι' όλα τα έμπορεύματα, απ' άποιοδήποτε μέρος κι' αν προέρχονται, είναι υποχρεωμένα να σταματούν στην Κύπρο».

«Επίσης οι προσκυνηταί όλων των χωρών που βέλουν να πάνε στους Άγιους Τόπους ή να γυρίσουν απ' αυτούς, είναι αναγκασμένοι να σταματήσουν στο νησί αυτό. Είς τούτον τον ώτε μπορεί κανείς να μείνει σε κάθε στιγμή της ημέρας, από ένας που έρχονται διακόσιους εδώ, τα νέα και τις διαδόσεις και της μάλλον μακρινής χώρας. Επίσης οι Κύπριοι έχουν ιδιαίτερα σχολεία για να μαθαίνουν όλες τις γνωστές γλώσσες».

Κρεβάτι σας. Ν' άφηνετε τον εαυτό σας έντελως ελεύθερο και ήρεμο. Αν ο ύπνος άρχει να έλθει, τότε άναπαύσατε βαθειά και ορεθίζοντα φορές σ' ένα λεπτό.

Αν θέλετε να ίδιτε ευχάριστα όνειρα, φάγετε ένα μήλο πριν κοιμηθείτε.

Οι τάχοι του κοιτώνος σας άς είναι ανοιχτόχρομοι, χίτρινοι ή γαλάζιοι.

Το κρεβάτι σας άς είναι ξύλινο. Αποφεύγετε, όσο το δυνατόν, τα μεταλλικά άντικείμενα γύρω σας και μην έχετε στην κρεββατοκάμαρά σας άναμένο κανένα φώς, ούτε κα καντήλη.

«Όσο για την πόλη Φαμαγούστα, έξακολουθεί ο Γερμανός κληρικός Ροδόλφος ντέ Σάξ, είναι μιά από τις πλουσιώτερες πόλεις του κόσμου. Οι κάτοικοι της ζουν ευτυχισμένοι μέσα στον πλούτο».

«Ένας άπο αυτούς, παντρεύοντας την κόρη του, της έδωσε για στολίδια της κεφαλής της μονάχα, κοσμήματα που άξιζαν περισσότερο απ' όσα άξιζουν όλα τα στολίδια της βασίλισσας της Γαλλίας».

«Επίσης ένας έμπορος της Φαμαγούστας πούλησε μιά μέρα στο Σουλτάνο της Αίγυπτου, για το βασιλικό του σκήπτρο, μιά χρυσή σφαίρα, πάνω στην οποία ήταν δεμένες τέσσερες πολύτιμες πέτρες, ένα μαργαριτάρι, ένα διαμάντι, ένα ζαφείρι και ένας άμειβυσσος. Το κοσμήμα αυτό έκόστιζε έξηνα χιλιάδες φορηνία!...

«Έπειτα άπο λίγων καιρό ύμως, ο έμπορος θέλησε να πάρη πίσω τη χρυσή σφαίρα, γιατί μετάνοιωσε που την πούλησε, κι' έπρόσφερε έκατό χιλιάδες φορηνία, αλλά ο Σουλτάνος άρνήθηκε».

«Ένας Κύπριος έσπότης τέλος, είχε τέσσερα καράβια μαργαριτάρια, τα οποία η γυναίκα του έδωσε σε μιά καρφίτσα του στήθους. Κι' όμως τα μαργαριτάρια αυτά άξιζουν 3—4 χιλιάδες τολλάχτον φορηνία!

«Στα μαγαζιά της Φαμαγούστας ύπάρχει τόσο ξύλο άλόης (πολύτιμο και σπάνιο τόσο), ώστε πέντε μεγάλα καράβια δεν ύφταναν για να το κουβαλήσουν».

«Δεν λέω τίποτε για τα διάφορα μαγαζιά, τα οποία είναι κοινά στην πόλη αυτή και πωλούνται σε τεράστιες ποσότητες. (Πρέπει να σημειωθεί ότι κατά την εποχή εκείνη τα διάφορα μαγαζιά, κανέλλα, γαρύφαλα, μοσχάρικο κ.λ., ήταν σπανιότατα στην Εύρώπη κι' άκριβώτατα, γιατί άφείχαντο από την Ανατολή και ήταν δύσκολη κι' επικίνδυνη η μεταφορά των από τόσο μακριά».

«Για τους πολύτιμους λίθους, τα χρυσοκέντητα ύφασματα και τα άλλα άντικείμενα πολυτελείας, δεν ξέρω τί να σας πω. Γιατί είμαι βέβαιος ότι δεν θα μ' έπιστευαν στην πατρίδα μου Σαξονία, αν έγραφα γι' αυτά και τη μισή άλήθεια έστω».

«Υπάρχει επίσης στη Φαμαγούστα μεγάλος άριθμός άπο έ τ α ι ρ ε ς, ή όποιες με το εμπόριο του έρωτός των, κατορθώνουν ν' άποχτήσουν σημαντικές περιουσίες. Πολλές απ' αυτές έχουν περισσότερα από έκατό χιλιάδες φορηνία. Αλλά δεν τολμώ να σας μιλήσω περισσότερο για τα πλούτη των ευτυχών αυτών γυναικών».

Από την τελευταία αυτή παράγραφο βλέπουμε ότι ο Σάξων κληρικός ενδιαφερόταν όχι μόνο για τα άμνημα, αλλά και για τα έμνημα έμπορεύματα, τα όποια άφθονούσαν στην ευτυχισμένη κατά την εποχή εκείνη «Ελληνική» νήσο.

Όποιοδήποτε, ή έπιστολή αυτή του Γερμανού κληρικού έχει μεγάλη σημασία, γιατί μάς δίνει μιά πλήρη και ζωντανή εικόνα της Κύπρου κατά τα μέσα του πεκατου τεταύτου αιώνας, κατά την άκμή δηλαδή της ή γερμανίας των βασιλέων της οικογενείας των Λανκαστρίων».

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑΣ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΤΙ ΤΡΕΦΕΙ Η ΑΡΑΧΝΗ

Ποιός θα το πίστευε ότι η άραχνη τρέφει... έναν περφόμο; Και όμως αυτό γίνεται. Κάποιος ξένος επιστήμον, ο όποιος κατοικεί με τη μελέτη των έντομων, φημάσε μια άραχνη και άρχισε να την τρέφει με αράχια, σηκώνοντας την πούλητα της τρυφής που της έδινε κάθε φορά.

Σύμφωνα λοιπόν με τις άποδείξεις του άπονοητικού επιστήμονος, η άραχνη έτρεφε κάθε πρωί μερικά φαγητά τέσσερες φορές βαρύτερα από το σώμα της, κάθε μεσημέρι μερικά έφτά φορές βαρύτερα απ' ό το σώμα της και στο δείπνο και δεκατέρες φορές βαρύτερα από το σώμα της. Βαί πλέον κατορθώθηκε μιά σιγά φαγητού που κοιμήθη.

Κατά την ίδια άναλογία, ένας άνθρωπος με τόσο άναστήματα θα έπρεπε να τρώει ένα βαρέ στο πρόγευμα, δυό στο γούμα, δυό μοσχάρια, όχτώ αρόδια, τέσσερα γουρουνά στο δείπνο κι' έκατο άκλεις ψάρια πριν πέσει να κοιμηθεί!

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ Η. Α. DOURLIAC

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΕΡΝΕΣΤΟΣ, 35 ετών.
ΕΛΒΙΡΑ, 30 ετών.
(Σ' ένα κομψό γραφείο).

ΕΛΒΙΡΑ. — Έρνεστο, άρχίζω να πιστεύω πως δεν μ' αγαπάς, αφού δεν θέλεις να μου πάρεις αυτή την τσάντα, η οποία μ' άρθεσε τόσο...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ελβίρα, σ' αγαπώ πολύ, αλλά βρίσκω πως η τσάντα αυτή είναι πολύ άρρηκτα... Σου είναι άλλοστε περιττή... Έχεις τόσες άλλες τσάντες...

ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι, αλλά καιμιά από αυτές δεν είναι τόσο όμορφη... Από τη στιγμή που την είδα στη βιτρίνα του καταστήματος, δεν σκέφτομαι τίποτε άλλο απ' αυτή... Είναι πραγματικό άριστούργημα... Είναι όμορφη κι έχει χρυσό φερμουάρ.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ω, Ελβίρα, βλέπω πως είσαι κι εσύ μια μίταινη γυναίκα σαν τις άλλες...

ΕΛΒΙΡΑ. — Είμαι μια γυναίκα που ξέρει να εκτιμά κάθε ό-
ραίο...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Είμαι μια γυναίκα που λατρεύει κάθε περιττό...

ΕΛΒΙΡΑ. — Έσύ μπορεί να νομίζεις περιττό το όραίο.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Όχι, αγαπητή μου. Τότε δεν θα σ' ξαίρνα.

Δεν σε βρήκα περιττή, γιατί είσαι ό-
ραία.

ΕΛΒΙΡΑ. — Αφρη, σε παρα-
καλώ, τ'α κομπλιμέντα...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Μά για σκέψου, Ελβίρα, δεν είναι άνοση να επιμέ-
νης τόσο για να σου πάρω ένα πραγ-
μα περιττό; Αν ήθελες κάτι χρησι-
μο, θα σου το έπαιρνα ευχαρίστως...

ΕΛΒΙΡΑ. — Είμαι ένας πενός άν-
θρωπος, χωρίς κανένα καλλιτεχνικό
γούστο, αφού δεν καταλαβαίνεις την
χρησιμότητα του όραίου.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ω, Θεέ μου!...

ΕΛΒΙΡΑ. — Μιλώ σαν άνθρωπος
που αδικείται...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Αυτό έλεγε, να
λές ότι σε αδικώ.

ΕΛΒΙΡΑ. — Θεέ μου!... Πόσο
είμαι δυστυχισμένη!...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Είμαι δυστυχι-
σμένη, γιατί δεν έχεις μια τσάντα ά-
κόμα κοντά στις τόσες άλλες!...

ΕΛΒΙΡΑ. — Όχι, είμαι δυστυχι-
σμένη γιατί δεν έχω ένα σύζυγο που
να με νοιάζει... Αν μ' έννοιαθες,
δεν θα μου μιλούσες έτσι. Αλλά
φταίω εγώ, που σου έδωσα όλη μου
την καρδιά, χωρίς να σου άξιζω.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ελβίρα... Δεν
μου άξιζει να μου μιλάς έτσι.

ΕΛΒΙΡΑ. — Σου μιλώ με πολλή
έπειση. Άλλη στη θέση μου
θα σου έζητούσε διαζύγιο...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Για μια τσάντα;

ΕΛΒΙΡΑ. — Δεν πρόκειται για την τσάντα, αλλά γιατί μου ά-
ρνεύεις κάτι που επιθυμώ, γιατί μου σκληρότητα και με ε-
ρωτεύεις, γιατί δε με νοιάζεις!... Ναι, ναι... Αν μ' αγαπούσες ά-
ληθινά, θα θυσιάζοσταν για μένα. Θα πουλούσες το ρολόι σου για
να μου πάρεις την τσάντα. Η θα μου έλεγες: «Χρυσή μου γυναίκα, ο-
ρα, τώρα δεν μπορώ να σου την πάρω γιατί μου κάνει υπομονή
για τον άλλο μήνα»...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Έ, λοιπόν, σου λέω: «Χρυσή μου γυναίκα, ο-
ρα, τώρα δεν μπορώ να σου την πάρω γιατί μου κάνει υπομονή
για τον άλλο μήνα»...

ΕΛΒΙΡΑ. — Πολύ άργά! Πολύ άργά! Έπρεπε να το σκεφτείς
μόνος σου. Τελείωσε πια!... Μ' απογοητεύεις τρομερά... Άχ,
Έρνεστο! Είσαι κατ'όχι... Δεν σκέπτεσαι ότι έπ' τέλους αυτή την
τσάντα που μου την άρνεύεις εσύ, μπορεί να μου την προσφέρει ένας
άλλος.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ελβίρα! Έσύ μιλάς έτσι;

ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι, εγώ!... Μά εσύ
μ' αναγκάζεις να μιλώ έτσι. Μου φαί-
νεται ότι έχω άρκετους θαυμαστές. Ό-
λοι τους θα ήσαν πρόθυμοι να μου την
αγοράσουν αυτή την τσάντα... Θα μάλλον
μάλιστα ποιος να μου την
προσφορά...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ελβίρα, είσαι κάτι παραπάνω από επιπόλαιη! Εί-
σαι μια γυναίκα άνωμαλη!... Μά όχι, όχι. Δεν είναι δυνατόν αυτό.
Ελβίρα. — Δεν σου επιτρέπω να με βρίζεις! Μόνο πρέπει να
ξέρεις ότι την τσάντα αυτή θα την άποκτήσω! Ναι... Θα γίνω δι-
κή μου αυτή η τσάντα... Θα την κρατάω στά χέρια μου, από το
χρυσό της φερμουάρ... Και θα λάμπει σαν άσημένο φεγγάρι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Κά, χά! Έγινες και ποιήτρια.

ΕΛΒΙΡΑ. — Γέλα όσο θέλεις... Θα ίδεις όμως ότι σε λίγο θ' ά-
ποκτήσω την τσάντα που θέλω... (Φεύγει).

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Η γυναίκα μου άστεϊεύεται... Δεν είναι ικανή
για προδοσία!... Την ξέρω καλά...

(Μετά μερικές μέρες. Ο Έρνεστος κάθεται μόνος στο γρα-
φείο του και διαβάζει. Έξαφνα μπαίνει η Ελβίρα, με φόρεμα
περιπότου και με την ποθητή τσάντα στο χέρι. Προσποιείται ότι
ζητάει κάτι στο γραφείο).

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Τι ζητάς;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ένα βιβλίο.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιό; (Βλέπει έ-
ξαφνα την τσάντα στα χέρια της
Ελβίρας και σηκώνεται τρομαγμέ-
νος). Τι είναι αυτό;

ΕΛΒΙΡΑ. — Τι σε μέλλει;
ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος σου την πώ-
ρε αυτή την τσάντα;

ΕΛΒΙΡΑ. — Τι σε μέλλει;
ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Πές μου γρήγορα!

ΕΛΒΙΡΑ. — Δεν θα σου το πω
ποτέ...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ελβίρα... λέγε
μου... Με τί χρήματα την άφάρμα-
ς αυτή την τσάντα;

ΕΛΒΙΡΑ. — Δεν την άγόρασα.
ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Σου την χάρισα;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ποιος;
ΕΛΒΙΡΑ. — Ναι...

Η ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΠΟΙΗΤΟΥ

Ο ΑΡΕΤΙΝΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ

Πώς άρχισε τη σταδιοδρομία του ως... κλέφτης. Πώς τον έδιωχναν από παντού κακὴν κακῶς. 'Ο 'Αρετίνος καλεῖται πρὸς και μοντέλλο καλλιτεχνῶν. Πώς ὁ Πάπας τοῦ συχώρεσε ὅλες τὶς ἁμαρτίες. 'Η ἐκτίμησις τῶν μοναρχῶν καὶ τῶν ἀρχόντων πρὸς τὸν 'Αρετίνον. Πώς σκότησε καὶ ἐξεβίβησε τοὺς πάντας. Μία ἐξωφρενικὴ ἐμπνευσις. Οἱ ἐχθροὶ τοῦ ποιητοῦ.

Ἰταλὸς ποιητὴς Πέτρος 'Αρετίνος εἶνε ἀσφαλῶς μὴ ἀπὸ τῆς περιεργότερης καὶ καταπληκτικότερης μορφῆς μέσα στὴν ἱστορία τῶν γουαμμάτων.

'Ο 'Αρετίνος ἦταν ἀδυόστατος καὶ βομολόγος καὶ μὲ τὰ πρῶτα ἔργα ποὺ δημοσίευσε προσέζησε τόσο θόρυβο καὶ σήκωσε τόσο κατακαυγῆ ἑναντίον του, ὥστε ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν πατρίδα του, τὸ 'Αρέστο, καὶ νὰ πάῃ περὶ ἐπὶ τὴν Ρώμην.

Ἐκεῖ, ἐπειδὴ δὲν εἶχε χρήματα, κατόρθωσε νὰ προσληφθῇ ὡς ἀκόλουθος στὸ σπίτι κάποιου πλουσιώτατου εὐπατρίδου, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν τὸν κράτησε κοντὰ του πολὺν καιρὸ, ἀλλὰ τὸν ἔδιωξε ἔπειτα ἀπὸ λίγους μῆνες, γιὰ τὸν σκεῖτο ἐπ' αὐτοῦ ὡς ἐχθρὸν νὰ τὸν κλέβῃ.

Κατόπιν ὁ 'Αρετίνος, ἐπειδὴ δὲν εἶχε ἄλλον πόρο ζωῆς, κατατάχθηκε σ' ἕνα καλογερικὸ τάγμα. Μὰ ὡς καλόγηρος διέπρωσε, κατὰ τοὺς βιογράφους του, ἀφάνταστα ὄργια καὶ γι' αὐτὸ, πολὺ γρήγορα, τὸν ἔδιωξαν κακὴν κακῶς ἀπ' τὸ μοναστήρι. Κατόρθωσε τότε νὰ κλέψῃ μὴ κατακαίνουργη στολὴ καὶ ντυμένος μ' αὐτὴ παρουσιάστηκε στὸν Πάπα Λέοντα Ι, στὸν ὁποῖο προσέφερε ἕνα ἐξυμνητικὸν ποίημα. 'Ο Πάπας κολακεύτηκε πολὺ ἀπὸ τὴν ἀνάγνωστο τοῦ ὕμνου αὐτοῦ καὶ τοῦ χάρισε ἕνα ὄλογο.

Φεύγοντας ἀπὸ τὴν Ρώμην, ὁ 'Αρετίνος ἐξακολούθησε τὴν τυχοδιωκτικὴν ζωὴν του, γιὰ τὴν ὁποία διασπαστικὸς δὲν ὑπάκουον ἀκριβεῖς πληροφορίες, ἀλλὰ μᾶλλον ἀσφαρεῖς διαδόσεις.

Πάντως εἶνε γεγονός ὅτι τὸν περισσότερο καιρὸ τοῦ τὸν περνοῦσε γράφοντας σατυρικὰ ποήματα, λίγο ἢ πολὺ... σόκιν καὶ ἐκδιάζοντας διαφόρους συμπατριώτες του, πρὸ πάντων εὐγενεῖς καὶ ἱσχυρούς.

«'Ο ἐπίσκοπος τῆς Πίζας, γιὰ νὰ πάω νὰ τὸν σατυρίσω — γράφει σχετικῶς ὁ ἴδιος — μοῦ δώρησε ἕνα ἐξαιρετικὸν παγωφόρι ἀπὸ μαῦρο ἀλλάξι, ὁμοῖο τοῦ ὁποῖου δὲν ἔχει κανένας ἄλλος. Τὸ φόρεσεν λοιπὸν καὶ πῆγα μ' αὐτὸ στὴ Μάντουα, σὰν πραγματικὸς ποικηλίας».

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ὁ 'Αρετίνος πῆγαν καὶ πῶσε ὡς μοντέλλο τοὺς διαφόρους καλλιτέχνες τῆς ἐποχῆς του. Λέγεται μάλιστα σχετικῶς, ὅτι ὁ ζωγράφος Ρομάνο τὸν ζωγράφησε σὲ δεκάεξιν... ἐρωτικὴς στάσεις, τὶς ὁποῖες ἀπαθανάτισε κατόπιν στὸ μῦθο καὶ ὁ γλύπτης Μαρκαντώνιος Ραϊμόνδος.

'Ο Πάπας Κλήμης Ζ', ὅταν εἶδε τὰ ἔργα τοῦ τελευταίου, τὰ βόηκε τόσο ἐνθουσιαστικὰ καὶ τόσο ζωντανὰ, ὥστε συχώρεσε ἐπισήμως ὅλες τὶς ἁμαρτίες τὸν παρελθόντος καὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ μοντέλλου του, δηλαδὴ τοῦ διαδοχικοῦ 'Αρετίνου.

Ἀλλ' ὁ ποιητὴς δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἡσυχάσῃ. Ἔτσι πολὺ γρήγορα τὸν ἐξόρισαν ἀπ' τὴν Ρώμην καὶ τότε ἀναγκάστηκε νὰ καταφυγῇ στὸν περίφημο τυχοδιωκτικὴν ἐποχὴς Τζιοβάνι, τὸν ἀτιμοφοροῦμενο ἀρχηγὸ τῶν «Μαύρων Σιμιωριῶν». 'Ο Τζιοβάνι, γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχαν μαζεθεῖ ἕνα σωρὸ ἀνθρώπων τοῦ σκοτεινοῦ καὶ τοῦ παλουκιστοῦ, ὑποδέχτηκε τὸν 'Αρετίνον μὲ χαρὰ, γιὰτὶ διέκρινε σ' αὐτὸν ἀπ' τὴν ἀρχὴν ἕναν ἀπ' τοὺς χειροτέρεους φαυλολόβους.

Μία φορὰ μάλιστα τὸν πῆρε καὶ τὸν παρουσίασε στὸν βασιλεῖα Φραγκίσκο Α', μὲ τὸν ὁποῖο σχετιζόταν ἀρκετὰ. 'Ο βασιλεὺς ἐξέφρασε τὴν εὐχαριστίαν τοῦ γιὰ τὴν γνωριμία καὶ χάρισε στὸν ἀληθινὸν ποιητὴ γι' ἀνάμνησιν μὴ χροστὴ ἀλυσίδα.

Ἀλλὰ δὲν ἦταν αὕτη οὕτε ἡ μοναδική, οὕτε ἡ τελευταία τιμὴ ποὺ ἀπονεύμασαν στὸν 'Αρετίνον. 'Ο Κάρολος Ε' ἐπίσης τὸν ἔπαινε στὰ δεξιὰ του καὶ ἑκάστοτε ἐξέτασε τὸν ποιητὴν καὶ τοῦ χορηγοῦσε γενναία συντάξι.

Ἀκόμη ὁ Πάπας 'Ιούλιος Γ' τοῦ

χάρισε χίλιες χρυσὲς κορώνες καὶ τὸν τίτλον τοῦ ἱπποτοῦ τοῦ Ἁγίου Πέτρου, παρὰ λίγο δὲ νὰ τὸν ἀνακηρύξῃ καὶ καρδινάλιον.

Ἡ δόξα τοῦ 'Αρετίνου ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε ἔτρεχαν ἀπὸ παντοῦ οἱ διάσημοι ζωγράφοι γιὰ νὰ τοῦ κάμωσι τὴν εἰκόνα.

Σὰν νὰ μὴν τοῦ ἔφταναν δὲ ὅλες αὐτὲς ἡ τιμὲς, κόπιασαν ἐπ' αὐτὸν καὶ νομίσματα, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλα ἔφεραν τὴν προσηγορίαν τοῦ ἱδίου καὶ ἄλλα τῆς συζύγου καὶ τῆς κόρης του!

Ἀμύθητα ἦσαν τὰ κέρδη ποὺ ἔδωκεν ὁ 'Αρετίνος ἐξυμνώντας τὰ ποητήματά του τοὺς ἀρχόντας καὶ τοὺς εὐγενεῖς, ἢ διασημότητας, κατὰ παραγγελίαν τῶν, τοὺς ἐχθροῦς του.

'Ο Κάρολος Ε', τὸν ὁποῖο ἀναγέγραψε καὶ παραπάνω ὡς ἱστορικοῦ τῆς ἐποχῆς, τοῦ χάρισε ἕνα περικειμένη ἀξίως, ἀπὸ τὸν ἐκπαιδευτικὸν, μόνον καὶ μόνον γιὰτὶ, ὅταν γύρισε νικημένος ἀπὸ ἕνα πόλεμον, δὲν τὸν ἐσατίσθη ὁ 'Αρετίνος.

Καὶ ὅταν ὁ μονάρχης ρώτησε τὸν τρομερὸν ποιητὴ γιὰτὶ δὲν τὸν σκότησε, ὁ 'Αρετίνος ἀπάντησε:

— Γιὰτὶ ἡ σάτυρά μου θάταν ἀσημαντικὴ μπροστὴ σὲ μὴ ἀνθρώπου τόσο μεγάλου!

Ὅταν ὁ δημογραφολὸς τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας τοῦ μέτρησε ἅπαντες κατ' ἐντολήν του κινεῖν τὸν ἕνα ἀρκετὰ σημαντικὸν χρηματικὸν ποσόν, ὁ 'Αρετίνος τοῦ εἶπε:

— Μὴν παραξενεύεστε ποὺ στέχω ἀφύστος. Ἐγὼ ἐξανθήθη μὲ τὸ νὰ γυρῶ καὶ δὲν ἔχω παρὰ δύναμιν νὰ σὰς εὐχαριστήσω!

Παύλοισιν καὶ ἐξωφρενικῶς ἦσαν ἡ ἐμπνευσις τοῦ ποιητοῦ. Μία φορὰ π.χ. ἔγραψε σ' ἕνα ἔμπιστο πρόσωπον τοῦ Πάπα τὰ ἑξῆς τερατώδη:

«Ἀπὸ τὸν καιρὸ σκοπεῖν νὰ γράψω γιὰ τὸν Σουλτάν Σουλταῖν ἕνα ποίημα ποὺ θάναι συνταγμένο κατὰ τέτοιον τρόπο, ὥστε θὰ καταπλήξῃ καὶ τὴν αὐτὴν μέλλοντα αἰῶνα τὸν αἰῶνα. Θὰ εἶνε δηλαδὴ μέχρι τέτοιου σημείου ρομαντικὸν, ὥστε θὰ κατασυνγινῇ τὸν Σουλτάν καὶ θὰ τὸν ἀναγκάσῃ ν' ἀναρρῇ τὸν Προφήτην καὶ νὰ ἀσπασθῇ τὸ Χριστό!».

'Ο 'Αρετίνος, ἀν καὶ ζωῖσε ἀποκλειστικὰ εἰς βάρος τῶν ἄλλων, δὲν ἐννοοῦσε ποτὲ νὰ δεχθῇ δῶρα μικρῆς ἀξίας. Μὰ μερὰ γύρωσε πρὸς τὸν κατόπιν κόμητα τὰ δὲνα δυνάμει, μὲ τὴν ἐντολήν νὰ τοῦ ἐπιστρέψῃ τὸ ἐγκωμιστικὸν ποίημα του, γιὰτὶ, καθὼς τοῦ ἔγραψε, δὲν ἦταν ζητιάνος!

Μολταῦτα, παρ' ὅλους τοὺς ἐκδομοὺς καὶ τὶς τσαρλατανεῖς τοῦ 'Αρετίνου εἶχε κατορθώσει νὰ σχετισθῇ μὲ τοὺς καλλιτέρες ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς του. Μεταξὺ τῶν φίλων του καὶ τῶν ἐκτιμητῶν τοῦ ἀσυντακτικῶν περὶ αἰσθητικῆς, ἀρχόντες καὶ ἀριστοκράται ποιεῖται καὶ καλλιτέχνες, ὡς ὁ 'Αριστοτέλης, ὁ Τισιανὸς καὶ ὁ Μιχαὴλ Ἀγγελος.

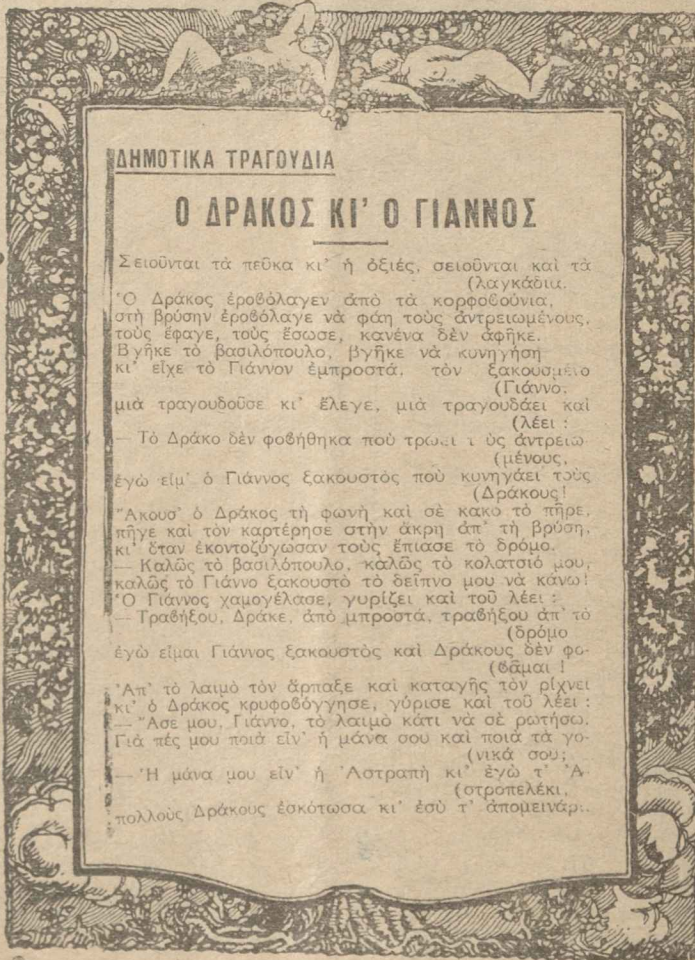
'Ο τελευταῖος μάλιστα εἰς ἀπομνηστεύσει ἀδελφὸς τοῦ καὶ τὸν ἐλογάζετο πολὺ, ἀπὸ τοῦ ἔγραψε, καὶ ἔβαλε καὶ οἱ αὐτοκράτορες θεοφάνειον ἐπὶ τὴν τιμὴν τοῦ ποιητοῦ τὸν ἔπαινον τῆς γρηγορίας του!».

Τὰ ἔργα του εἶχαν εἰσαχθῇ ἐν ὅλες τῆς Ἀκαδημίας καὶ ἡ εἰκόνα του ἦτο ἡμερῶς παντοῦ, ἀπὸ τῶν σπουδαστῶν τῶν πραγματικῶν μέχρι τῶν καλλιτεχνῶν καὶ τῶν χαματεχνῶν.

Ἡ πόλις τῆς καταγωγῆς του δὲ ἀπένευμε τὸν τιμητικὸν τίτλον ἑταίρου καὶ ἐδωκεν αὐτῷ ἕνα τὸν ἑαυτοῦ γράμμα τὸν ἐπαινετικῶς κρίσει γιὰ τὸν ἀριστολό του.

Ἐν τούτοις ὁ 'Αρετίνος, λόγω τῆς διαγωγῆς του, εἶχε ἀποκτήσῃ καὶ πολλοὺς ἐχθρούς. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς, ὁ ἱστορικός διεκδικησὶς μὲ τὸν ἑαυτοῦ μὴ μὴς κόνισης, τὸν παραβύλαζε κατὰ καὶ τὸν ἐπλήρωσε μὲ τὸ γυμναστικὸν τὸν πέντε φορὲς.

Ἐνας ἄλλος, τέλος, τὸν ὁποῖο ὁ 'Αρετίνος εἶχε κακομεταχειρισθῇ σ' ἕνα ποίημα του, τὸν ἀπέλυσεν ἐπὶ τὸν ἀνάγκη ξανά σὲ σκότησε καὶ τὸν ἔδωκεν ζωντανόν!

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
Ο ΔΡΑΚΟΣ ΚΙ' Ο ΓΙΑΝΝΟΣ

Σειοῦνται τὰ πεῦκα κι' ὁ δειλός, σειοῦνται καὶ τὰ (λαγκάδια).

'Ο Δράκος ἐροῦδ' ἀπὸ τὰ κορδαῖνα, στὴν βρύσην ἐροῦδ' ἀπὸ τὰ κορδαῖνα, στὴν βρύσην ἐροῦδ' ἀπὸ τὰ κορδαῖνα, στὴν βρύσην ἐροῦδ' ἀπὸ τὰ κορδαῖνα.

Βγήκε τὸ βασιλόπουλο, βγήκε νὰ κυνήσῃ, κι' εἶχε τὸ Γιάννον ἐμπροστά, τὸν ἑκακοῦμένο (Γιάννον).

Μία τραγουδοῦσε κι' ἔλεγε, μία τραγουδοῦσε καὶ (λέει):

— Τὸ Δράκο δὲν φοβήθηκε ποὺ τρεῖς ὡς ἀντρεῖται ἐγὼ εἰμ', ὁ Γιάννος ἑκακοῦτος ποὺ κυνήγει τρεῖς (Δράκους).

'Ακουσ' ὁ Δράκος τὴ φωνὴν καὶ σὲ κακὸ τὸ πῆρε, πῆγε καὶ τὸν κατέτρεξε στὴν ἀκρὴν ἀπ' τὴν βρύσην, κι' ἔταν ἐκοντοῦλ' ἀπὸ τὸν ἐπῆκε τὸ δρόμο.

— Καλὸς τὸ βασιλόπουλο, καλὸς τὸ κολαστὸ μου, καλὸς τὸ Γιάννον ἑκακοῦτο τὸ δεινὸν μου νὰ κύνῃ!

'Ο Γιάννος χαμοῖλεσε, γυρίσει καὶ τοῦ λέει: — Τραβήξου, Δράκο, ἀπὸ μπροστά, τραβήξου ἀπ' τὸ (δρόμο).

Ἐγὼ εἰμὶ Γιάννος ἑκακοῦτος καὶ Δράκος δὲν φοβέμαι!

'Απ' τὸ λαῖμα τὸν ἀρπάξε καὶ καταγῆς τὸν πῆρε, καὶ τὸν κατέτρεξε στὴν ἀκρὴν ἀπ' τὴν βρύσην, καὶ τὸν κατέτρεξε στὴν ἀκρὴν ἀπ' τὴν βρύσην.

Γιὰ πῆς μου ποῖα εἶν' ἡ μάνα σου καὶ ποῖα τὰ γόνατά σου; — Ἡ μάνα μου εἶν' ἡ Ἀσπράκη κι' ἐγὼ τ' Ἀσπράκη, πολλοὺς Δράκους ἐκόντωσα κι' ἐσὺ τ' ἀπομείνεις.

ΠΑΡΑΜΙΚΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ - ΤΟ ΑΙΜΑΤΗΡΟ ΘΕΡΟΣ ΤΟΥ 1887 - Η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΥ

ἕνα δημοσιογράφου ποὺ μίλησε μαζί του μέσα στὸ σιδηροδρόμον Λαυρίου, ὁ μελλοθάνατος κακοῦργος Κοτρώνης εἶπε:

— Ἐγὼ δὲν ἔκαμα τίποτα. Πάω ἔτσι ἄδικα, γιὰ τὸ λάδι τῆς ἐκκλησίας...

Τὴν τελευταία νύχτα τῆς ζωῆς του ὁ Κοτρώνης, καὶ καὶ τραγουδοῖς κλέφτικα τραγούδια.

— Κι' αὐτοῦ, τὸν συμβούλευαν οἱ χωροφύλακες, γιὰτὶ θὰ σὲ ξυρνοῦσε ποῖα.

— Γιατὶ νὰ κοιμηθῶ; ἀπαντοῖσε ὁ Κοτρώνης. Ἀπὸ αἰῶνα θ' ἀρῶ γιὰ νὰ εἶναι ὁ αἰώνιος ἔθνος!...

Τὴν 4 τὸ πρωὶ ἐπισκέφτηκε τὸν Κοτρώνην στὸ κελλὶ τοῦ ὁ παπᾶς, καὶ τὸν ἐξομολόγησε καὶ νὰ τὸν μεταλάβῃ τὸν ἀρχόντων μυστηρίου.

'Ο μελλοθάνατος δὲν συγκινήθηκε καθόλου βλέποντας τὸ λειτουργὸν πρὸ ἑαυτοῦ. Σημολογήθηκε, μετάλαβε καὶ ὅσοι τὸν ἐξομολόγησε.

— Ἄντε, εἰπε, ἄς φωνάξωμε καὶ λιγάκι, ὅσο νάρθῃ ὁ μαῦρος ὁ λόγος καὶ μὰς πάσῃ τὴν ψυχὴ!...

Σὺ δὲ μετὰ τὸ μεσημέρι ἔστησαν τὴν λαμητόμο. 'Όλο τὸ Λαύριο ὡς καὶ ὅλη ἡ πόλις εἶχαν συγκεντρωθῇ ἐκεῖ. Ἐπίσης εἶχαν φτάσει καὶ πολλοὶ περιεργοὶ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, κύριοι καὶ κυρίες, ἰδίως καὶ τῆς 4 1/2 ἑξαμηνίστες καὶ οἱ ἄλλοι Ἀμοιραδάκης καὶ Τελώνης. Διότι τὴν λαμητόμο γιὰ νὰ δοῦν ἂν δουλεύει καλὰ καὶ περιεργοὶ τὸν κατάδικον.

'Ο Κοτρώνης μετεφέρθη στὸν τόπον τῆς ἐκτέλεσής μ' ἁμᾶς σὲ πέντε παρὰ δέκα. Φοροῦσε ἑκακοῦτος, γυμνὸς φουστανέλλης καὶ λευκὴ ἐξομολογία. Τὰ ρούχα αὐτοῦ τὰ εἶχαν ἔλκε ἀπὸ τὴν νύχτα, γιὰ νὰ τὰ ἔλκε ἀπὸ τὴν νύχτα.

Ὁ Κοτρώνης μετεφέρθη στὸν τόπον τῆς ἐκτέλεσής μ' ἁμᾶς σὲ πέντε παρὰ δέκα. Φοροῦσε ἑκακοῦτος, γυμνὸς φουστανέλλης καὶ λευκὴ ἐξομολογία. Τὰ ρούχα αὐτοῦ τὰ εἶχαν ἔλκε ἀπὸ τὴν νύχτα, γιὰ νὰ τὰ ἔλκε ἀπὸ τὴν νύχτα.

Ὁ Κοτρώνης μετεφέρθη στὸν τόπον τῆς ἐκτέλεσής μ' ἁμᾶς σὲ πέντε παρὰ δέκα. Φοροῦσε ἑκακοῦτος, γυμνὸς φουστανέλλης καὶ λευκὴ ἐξομολογία. Τὰ ρούχα αὐτοῦ τὰ εἶχαν ἔλκε ἀπὸ τὴν νύχτα, γιὰ νὰ τὰ ἔλκε ἀπὸ τὴν νύχτα.

Ὁ Κοτρώνης μετεφέρθη στὸν τόπον τῆς ἐκτέλεσής μ' ἁμᾶς σὲ πέντε παρὰ δέκα. Φοροῦσε ἑκακοῦτος, γυμνὸς φουστανέλλης καὶ λευκὴ ἐξομολογία. Τὰ ρούχα αὐτοῦ τὰ εἶχαν ἔλκε ἀπὸ τὴν νύχτα, γιὰ νὰ τὰ ἔλκε ἀπὸ τὴν νύχτα.

Ὁ Κοτρώνης μετεφέρθη στὸν τόπον τῆς ἐκτέλεσής μ' ἁμᾶς σὲ πέντε παρὰ δέκα. Φοροῦσε ἑκακοῦτος, γυμνὸς φουστανέλλης καὶ λευκὴ ἐξομολογία. Τὰ ρούχα αὐτοῦ τὰ εἶχαν ἔλκε ἀπὸ τὴν νύχτα, γιὰ νὰ τὰ ἔλκε ἀπὸ τὴν νύχτα.

Ὁ Κοτρώνης μετεφέρθη στὸν τόπον τῆς ἐκτέλεσής μ' ἁμᾶς σὲ πέντε παρὰ δέκα. Φοροῦσε ἑκακοῦτος, γυμνὸς φουστανέλλης καὶ λευκὴ ἐξομολογία. Τὰ ρούχα αὐτοῦ τὰ εἶχαν ἔλκε ἀπὸ τὴν νύχτα, γιὰ νὰ τὰ ἔλκε ἀπὸ τὴν νύχτα.

Ὁ Κοτρώνης μετεφέρθη στὸν τόπον τῆς ἐκτέλεσής μ' ἁμᾶς σὲ πέντε παρὰ δέκα. Φοροῦσε ἑκακοῦτος, γυμνὸς φουστανέλλης καὶ λευκὴ ἐξομολογία. Τὰ ρούχα αὐτοῦ τὰ εἶχαν ἔλκε ἀπὸ τὴν νύχτα, γιὰ νὰ τὰ ἔλκε ἀπὸ τὴν νύχτα.

Ὁ Κοτρώνης μετεφέρθη στὸν τόπον τῆς ἐκτέλεσής μ' ἁμᾶς σὲ πέντε παρὰ δέκα. Φοροῦσε ἑκακοῦτος, γυμνὸς φουστανέλλης καὶ λευκὴ ἐξομολογία. Τὰ ρούχα αὐτοῦ τὰ εἶχαν ἔλκε ἀπὸ τὴν νύχτα, γιὰ νὰ τὰ ἔλκε ἀπὸ τὴν νύχτα.

Ὁ Κοτρώνης μετεφέρθη στὸν τόπον τῆς ἐκτέλεσής μ' ἁμᾶς σὲ πέντε παρὰ δέκα. Φοροῦσε ἑκακοῦτος, γυμνὸς φουστανέλλης καὶ λευκὴ ἐξομολογία. Τὰ ρούχα αὐτοῦ τὰ εἶχαν ἔλκε ἀπὸ τὴν νύχτα, γιὰ νὰ τὰ ἔλκε ἀπὸ τὴν νύχτα.

Ὁ Κοτρώνης μετεφέρθη στὸν τόπον τῆς ἐκτέλεσής μ' ἁμᾶς σὲ πέντε παρὰ δέκα. Φοροῦσε ἑκακοῦτος, γυμνὸς φουστανέλλης καὶ λευκὴ ἐξομολογία. Τὰ ρούχα αὐτοῦ τὰ εἶχαν ἔλκε ἀπὸ τὴν νύχτα, γιὰ νὰ τὰ ἔλκε ἀπὸ τὴν νύχτα.

Ὁ Κοτρώνης μετεφέρθη στὸν τόπον τῆς ἐκτέλεσής μ' ἁμᾶς σὲ πέντε παρὰ δέκα. Φοροῦσε ἑκακοῦτος, γυμνὸς φουστανέλλης καὶ λευκὴ ἐξομολογία. Τὰ ρούχα αὐτοῦ τὰ εἶχαν ἔλκε ἀπὸ τὴν νύχτα, γιὰ νὰ τὰ ἔλκε ἀπὸ τὴν νύχτα.

Ὁ Κοτρώνης μετεφέρθη στὸν τόπον τῆς ἐκτέλεσής μ' ἁμᾶς σὲ πέντε παρὰ δέκα. Φοροῦσε ἑκακοῦτος, γυμνὸς φουστανέλλης καὶ λευκὴ ἐξομολογία. Τὰ ρούχα αὐτοῦ τὰ εἶχαν ἔλκε ἀπὸ τὴν νύχτα, γιὰ νὰ τὰ ἔλκε ἀπὸ τὴν νύχτα.

Ὁ Κοτρώνης μετεφέρθη στὸν τόπον τῆς ἐκτέλεσής μ' ἁμᾶς σὲ πέντε παρὰ δέκα. Φοροῦσε ἑκακοῦτος, γυμνὸς φουστανέλλης καὶ λευκὴ ἐξομολογία. Τὰ ρούχα αὐτοῦ τὰ εἶχαν ἔλκε ἀπὸ τὴν νύχτα, γιὰ νὰ τὰ ἔλκε ἀπὸ τὴν νύχτα.

Ὁ Κοτρώνης μετεφέρθη στὸν τόπον τῆς ἐκτέλεσής μ' ἁμᾶς σὲ πέντε παρὰ δέκα. Φοροῦσε ἑκακοῦτος, γυμνὸς φουστανέλλης καὶ λευκὴ ἐξομολογία. Τὰ ρούχα αὐτοῦ τὰ εἶχαν ἔλκε ἀπὸ τὴν νύχτα, γιὰ νὰ τὰ ἔλκε ἀπὸ τὴν νύχτα.

Ὁ Κοτρώνης μετεφέρθη στὸν τόπον τῆς ἐκτέλεσής μ' ἁμᾶς σὲ πέντε παρὰ δέκα. Φοροῦσε ἑκακοῦτος, γυμνὸς φουστανέλλης καὶ λευκὴ ἐξομολογία. Τὰ ρούχα αὐτοῦ τὰ εἶχαν ἔλκε ἀπὸ τὴν νύχτα, γιὰ νὰ τὰ ἔλκε ἀπὸ τὴν νύχτα.

Ὁ Κοτρώνης μετεφέρθη στὸν τόπον τῆς ἐκτέλεσής μ' ἁμᾶς σὲ πέντε παρὰ δέκα. Φοροῦσε ἑκακοῦτος, γυμνὸς φουστανέλλης καὶ λευκὴ ἐξομολογία. Τὰ ρούχα αὐτοῦ τὰ εἶχαν ἔλκε ἀπὸ τὴν νύχτα, γιὰ νὰ τὰ ἔλκε ἀπὸ τὴν νύχτα.

Ὁ Κοτρώνης μετεφέρθη στὸν τόπον τῆς ἐκτέλεσής μ' ἁμᾶς σὲ πέντε παρὰ δέκα. Φοροῦσε ἑκακοῦτος, γυμνὸς φουστανέλλης καὶ λευκὴ ἐξομολογία. Τὰ ρούχα αὐτοῦ τὰ εἶχαν ἔλκε ἀπὸ τὴν νύχτα, γιὰ νὰ τὰ ἔλκε ἀπὸ τὴν νύχτα.

Ὁ Κοτρώνης μετεφέρθη στὸν τόπον τῆς ἐκτέλεσής μ' ἁμᾶς σὲ πέντε παρὰ δέκα. Φοροῦσε ἑκακοῦτος, γυμνὸς φουστανέλλης καὶ λευκὴ ἐξομολογία. Τὰ ρούχα αὐτοῦ τὰ εἶχαν ἔλκε ἀπὸ τὴν νύχτα, γιὰ νὰ τὰ ἔλκε ἀπὸ τὴν νύχτα.

Ὁ Κοτρώνης μετεφέρθη στὸν τόπον τῆς ἐκτέλεσής μ' ἁμᾶς σὲ πέντε παρὰ δέκα. Φοροῦσε ἑκακοῦτος, γυμνὸς φουστανέλλης καὶ λευκὴ ἐξομολογία.

ΤΗΝ

6^{ΗΝ}

Δ
Ε
Κ
Ε
Μ
Β
Ρ
Ι
ΟΥ

ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗΣ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ Κ. ΠΑΠΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Σταθμός
Δημοσιογραφι-
κῆς Προόδου

Ἡ «ΠΟΛΙΤΕΙΑ» ἐρχεται νὰ ἀνταποκριθῇ πρὸς μίαν ἐκδηλον ἀνάγκην τῆς Κοινῆς Γνώμης. Θὰ πληροφωρῇ ἀρίτως καὶ θὰ κρίνῃ ἀντικειμενικῶς.

Προσωπικὸν ἀπὸ κερυφαίους δημοσιογράφους. — Εὐρύτατον δίκτυον Ἀνταποκριτῶν εἰς ὅλας τὰς Εὐρωπαϊκὰς καὶ Παλαινικὰς Πρωτεύουσας καὶ εἰς ὅλα τὰ Κέντρα τοῦ ἔξω Ἑλληνισμοῦ. — Πληρέστατον ρεπορτάζ. — Ἰδιόκτητοι καὶ εὐρυεῖς ἐγκαταστάσεις. Τυπογραφικὴ ἐκπλήξεις. Ὁργανωμένη παρακολούθησις τῶν οἰκονομικῶν προβλημάτων.

Ἡ «ΠΟΛΙΤΕΙΑ» θὰ ἔχῃ συνεργάτας τοὺς ἀριστοὺς τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ τῆς Τέχνης, τὰς ἐπιστημονικὰς αὐθεντίας ὅλων τῶν εἰδικοτήτων.

Θὰ τηρῇ τοὺς ἀναγνώστας τῆς ἐνημέρους τῆς παγκοσμίου πνευματικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς κινήσεως.

Θὰ δώσῃ εἰς τὸ ἀναγνωστικόν τῆς Κοινῆς τὰ καλὺτερα ἀναγνώσματα καὶ μυθιστορήματα τῆς συγχρόνου Ἑλληνικῆς καὶ ξένης φιλολογίας.